antenna

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY KIADVÁNYA

2015./4. szám

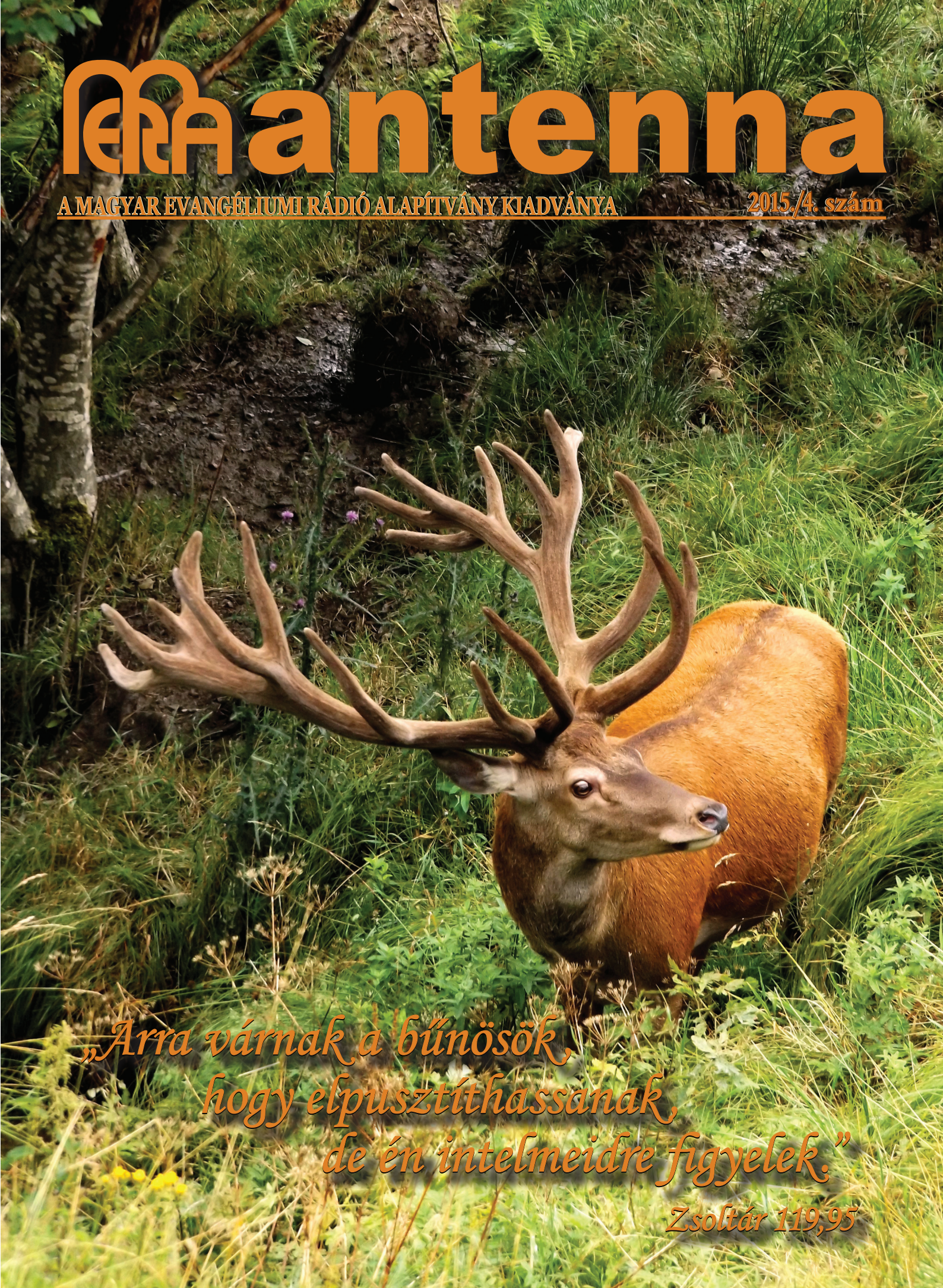

„Arra várnak a bűnösök,
hogy elpusztíthassanak,
de én intelmeidre figyelek.”

Zsoltár 119,95

Kedves Olvasók!

Nagy kiváltság, hogy újra egy olyan lapot indíthatunk útjára, amelyben munkatársainkon túl számos hallgatói írás tesz bizonyságot Jézus Krisztusról. Ennek a számnak a mottója: „nyitott szemmel”, s ha végigolvassák a beérkezett írásokat, egyet fognak velem érteni abban, hogy igencsak sokféle módon értették, értelmezték olvasóink a témát. Mindez bizonyítja, hogy a hívő élet színes és sokoldalú. Míg a téma felvetésénél igyekeztünk sugallni, hogy Istennek a természetben tetten érhető munkájára gondolunk elsősorban, nem mondhatjuk, hogy a történelem, a zene, vagy az élet más területe nem hozhat ugyanolyan rácsodálkozást. Találunk is írást a kertről, virágokról, házi kedvencekről, de a házasságról és a tudományról, no meg napjaink forrongó történelméről is.
Szeretném megköszönni azok közreműködését, akik írásukkal, a szerkesztési folyamatban való részvételükkel, vagy akár a lap rendszeres továbbadásával segítik munkánkat. Abban reménykedünk, hogy miközben egy-egy cikket olvasnak, egy kicsit a szerző szemével látják majd a világot, de leginkább elámulnak Isten szeretetén, kegyelmén és soha meg nem szűnő munkáján. S ha olvasás közben netalán tán úgy éreznék: „No, ilyesmit én is tudnék írni!” – ragadjanak tollat, vagy számítógép billentyűt és írjanak! Mi pedig – ígéretünk szerint – a beérkezett írások legjavát igyekszünk közzétenni.

ÉS MÉGIS SZÉP!

Szépet keresni, látni a rút világban? Az Isten teremtette tökéletes világ egyre csak rohan a vesztébe. A bűn elhatalmasodott, az ember szinte mindent elront maga körül. Szeméthegyek, rakétasilók, csaták, pusztítás, menekültáradat. Vérzik, nyög és gyógyítót keresve jajgat a föld, családok marják szét egymást mint a sav, mindent pusztítva maguk körül. Újabb és újabb vírusok, járványok, éhinség. Kizsigerelik a föld kincseit és a dolgozó emberek erőtartalékait. A tehetetlenségből patakzó düh, ami sokszor ártatlanokra csap le, a pénz és a nagy Én imádata egyre hangsúlyosabb. Emberség? Kihaló erény.
Szomorú és szívet fojtogató tények ezek. Isten, mikor lenézett Nóé korában a földre, hasonlót láthatott. Vagy amit Sodomában. És ítélt! Vajon manapság nem érett-e meg minden az igazságos Isten haragjára? Aki nyitott szemmel, füllel jár, nem tud nemet mondani. És mégis, Isten kibeszélhetetlenül nagy, szelíd kegyelme, szeretete felülírja ítélete kiáradását. Még.
Tudunk, tudok-e mindezért hálát adni? Nagytürelmű Urunk van! És ebben a végletekig elromlott világban ragyog Isten sok-sok szépsége, szeretete, áldása.
A természet gyönyörűségeit szavakba foglalni emberi nyelv aligha képes. Már Petőfi is megírta: Mely nyelv merne versenyezni véled?
Ahogy megyünk az egyre elviselhetetlenebbé váló világi történésekbe, annál jobban illatoznak az évszakokra jellemző virágok. Annál nagyobb öröm a fecskéink, gólyáink visszatérte. A kora reggeli madártrillák simogatása. Az óhajtott májusi eső. A nagy meleget enyhítő cirógató szellő. A zöldelő vetés, a hullámzó, aranyló búzaföldek, a friss kenyér jó illata. Az erdők, folyóink hűvöset enyhítő varázsa.
És lelkiekben, amikor körös körül tombol a vihar, nincs megértés, egymásnak feszülnek az indulatok. Akár családon belül, vagy másutt. És ha ilyenkor nem olaj ömlik a tűzre, hanem a Szentlélek indít szelíd, lecsendesítő szóra, ez is csoda! Megint kegyelem, szeretet, Isten szerinti szép. Nyomában békesség terül a szívekre, az indulatok elpihennek. Látó szem, halló szív. Krisztus lelkületét megélni igyekvő ember kell hozzá. Járunkban keltünkben álljunk meg egy percre, csodáljuk Isten mindenkor felpezsdítő tetteit, a nagy élet-rohanásnak legyen egy kis pihenője, hogy lássuk, Isten most is, mindig szeret! Mindazzal a széppel adja ezt tudtunkra, amellyel a természetben, otthon, bárhol körülvesz. Legyen szemünk, szívünk észrevenni, megcsodálni, megköszönni Annak, Aki teremtette, adja, szórja gazdagon, személyválogatás nélkül. Ilyen áldott Istenünk van! Ezt kell észrevenni. És hódolni a mindenség Urának szüntelen.

Pné A. Júlia, Tahitótfalu

FIATAL ÉS VÉN NAPRAFORGÓK

Hetykén a Napba néznek,
fiatalok,
duzzad bennük az élet;
visszaragyog ifjúságuk az égre,
fénylő sárga a kékre.

Állnak, alig emelve csak fejüket
barnán, magokkal telve
az öregek,
adósai a Napnak,
s fő–hajtva – úgy maradnak.

Füle Lajos

Csodálatos, hogy Jézus:

- az Élet Kenyere (Jn. 6,48) életét éhezve kezdi (Mt. 4,2);
- az Élet Vize (Jn. 4,14) életét szomjazva fejezi be (Jn. 19,28);
- az Úr Jézus elfáradt (Jn. 4,6), mégis megpihentetünk (Mt. 11,28);
- imádkozott (Mk. 1,35) és imáinkat meghallgatja (Jn. 14,14);
- sírt (Jn. 11,35) és letörli könnyeinket (Lk. 9,13);
- mint Bárányt vitték mészárszékre (Ézs. 53,7), s Ő a mi jó [szó szerint: eszményien szép, ideális] Pásztorunk (Jn. 10,11);
- szegénnyé lett, hogy bennünket meggazdagítson (2.Kor. 8,9).

Vida Sándor gyűjtéséből

„JÓL ÖNTÖZÖTT KERT"

Ősz van, szürettel és ragyogó őszi színekkel. Szeretem az őszi erdő színpompáját, s az ilyenkor gyűjthető különféle terméseket. Mind-mind egy-egy műalkotás a maga nemében, s micsoda dekorációs alap! Aztán a gyümölcsöket is szeretem, meg a különféle magvakat is. Kész csoda, hogy a szeszélyes nyár után, a piacok most is tele vannak mindenféle szebbnél szebb, finomabbnál finomabb zöldségekkel, gyümölcsökkel, s a magtárak is rendre megteltek az elmúlt hónapok során. Mindez hálaok, mégpedig kibeszélhetetlen mértékben. Persze ennek az évszaknak is megvannak a nem kívánatos árnyoldalai, különösen, ha érzelmi oldalról közelítek a témához. Például a hideg esőkért, s az egyre rövidülő nappalokért nem lelkesedem, miközben tisztában vagyok vele, hogy eső nélkül nincs szárazföldi élet, hiszen ha kiapadnak az édesvíz tartalékok, akkor nincs tovább. Épp ezért az elmúlt hetekben növekvő aggodalommal szemléltem a Duna vízszintjének hihetetlen csökkenését. Én, személy szerint nem igazán emlékszem még olyanra, amikor ennyire alacsony lett volna a vízállás, s mindez, tudva, hogy Budapest vízellátásának döntő részét szép folyónk biztosítja, egyáltalán nem tűnt örvendetesnek. Tehát, minden fázósságom ellenére örömmel adtam hálát a szakadó esőért, amikor végre beköszöntött, ami persze egy forró nyári napon végre eleredő esőért érzelmileg is könnyebben ment volna, de hála Istennek, Isten nemcsak érzelmet, hanem értelmet is adott nekünk, s néha az egyik, máskor meg a másik kell, hogy előtérbe helyeződjön. Felhőtlen boldogság ugyanis nincs ezen a földön, mint ahogy fény sincs árnyék nélkül. Az élet bonyolult és összetett dolog, néha ragyogó napsütéssel, máskor viharos, zivataros napokkal, de hát mit is kezdenénk ezek nélkül!

A napsütést persze általában jobban szeretjük, de csak mértékkel. Nálunk például május közepe táján, s aztán még jó néhányszor a nyár folyamán, úgy nézett ki a kert, mintha augusztus vége lenne, kókadózó növényekkel, kiégett fűvel, s poros levegővel. Valósággal sóvárgott minden az éltető víz után, de csak nem akart esni. Próbáltunk mi locsolni, de mi az egy kiadós, áztató esőhöz képest! Az agyagos föld olyan kemény volt, mint a beton, alig akarta befogadni azt a kis vizet is, amit locsolással próbáltunk pótolni. Gyöngyökben szaladt a víz a por tetején, látszólag hasztalanul, hiszen nem volt képes eljutni a gyökerekhez.

Néha ilyen az életünk is: keménnyé égett a mindennapok forgatagában, s észre se vesszük, hogy mennyire kiszáradt minden körülöttünk. Rohanunk, végezzük a feladatainkat, – az egyik persze hozza a másikat –, csináljuk, hajtunk, mert csinálni kell, még templomba is elszaladunk, kapunk némi „élő víz" utánpótlást, de félek, hogy sokak szíve olyan, mint nálunk a kőkeménnyé égett talaj: megfolyik a felszínén a víz, nem hatol a mélyre, nem ér el oda, ahol áldás lehetne. Ilyenkor nincs más megoldás: fel kell törni a talajt, vagy jól beáztatni...

Vannak ilyen „emberpróbáló" életszakaszok mindenki életében. Nem biztos, hogy szeretjük őket, azt se merném állítani, hogy kellemesek, kívánatosak, de szükségesek a gyümölcsterméshez. Hiszen erre vagyunk rendelve. János apostol így jegyzi le Urunk szavait ezzel kapcsolatban: *„Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendeltelek titeket arra, hogy elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek."*

A tikkasztó meleg után szép sorjában jöttek a nyári viharok is, többször is. Én például az elsőt, mely július elején tört ránk, autóban ülve életem át. Két lányommal igyekeztünk volna eljutni egy megbeszélésre, de meghiúsult a tervünk. Először ugyanis homokvihar tört ránk, s pillanatok alatt olyan sötét lett, mintha késő este lett volna. Utána perceken belül eleredt az eső is, s a jég is úgy kopogott a kocsi szélvédőjén, mintha kővel dobáltak volna minket. Ez még mind viselhető lett volna – félelmetes volta ellenére is –, de a következő másodpercben a viharos szél már karvastagságú galyakat tördelt le az útmenti fákról, s úgy röpködtek körülöttünk, mintha papírból lettek volna. Ennek már a fele se volt tréfa, s igazából véve nem tudom mivel magyarázni, hogy a kocsi tulajdonképpen sértetlen maradt, annak ellenére, hogy jópár a szélvédőn meg a motorháztetőn landolt a légi útra tért faágak közül, arról nem is beszélve, hogy olyan is volt, melyen áthajtottunk, mivel közvetlenül a kocsi előtt landolt. A viharos szél se sodort le minket a töltésen vezető útról, s bár nagyon lassan araszolva, és szüntelenül imádkozva Isten megtartó kegyelméért, de mégiscsak épségben hazaértünk... S hogy ez mekkora kegyelem volt, arra a következő napokban sokszor alkalmam volt rácsodálkozni, látva azt a mérhetetlen pusztítást, melyet ez a néhány óra ítéletidő okozott mind a teremtett világban, mind a közlekedésben, mind a lakóépületekben.

A fenti példák is mutatják, hogy bár az éltető esőre nagyon nagy szükségünk van, de nem mindegy, hogy milyen formában, mikor és milyen mennyiségben érkezik. Az elmúlt hónapokban sokszor eszembe jutott egy igevers: *„Az Úr vezet majd szüntelen, kopár földön is jól tart téged. Csontjaidat megerősíti, olyan leszel, mint a jól öntözött kert, mint a forrás, amelyből nem fogy ki a víz." (Ézsaiás 58,11.)* Jól öntözött kert. De nagy dolog is! Nem kiszáradt, nem csak éppen vegetáló, de nem is mocsári kiképzésen résztvevő, vagy viharoktól megtépázott, hanem jól öntözött. Pont olyan, amilyennek lennie kell, hogy viruljon, hogy gyümölcsözzön... S mindez akár kopár földön is megvalósulhat. Meg,

mert Istennek semmi sem lehetetlen. S mindez hogyan valósulhat meg? Ismét Ézsaiás prófétát idézem: *„Keressétek az Urat, amíg megtalálható! Hívjátok segítségül, amíg közel van! Hagyja el útját a bűnös, és gondolatait az álnok ember! Térjen az Úrhoz, mert irgalmaz neki, Istenünkhöz, mert kész megbocsátani. Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim - így szól az Úr. Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én utaim a ti utaitoknál, és az én gondolataim a ti gondolataitoknál. Mert ahogyan az eső és a hó lehull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, termővé és gyümölcsözővé teszi; magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőnek, ilyen lesz az én igém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.”*

Kulcsár Anikó

Ősz

Uram, búcsúzik az élet,
mert a gyümölcsök megértek,
meleg nyárnak vége lett.
Elszáll a vándormadár is,
és megborzong a virág is.
Hullanak a levelek
aranyszínű szemfödélnek.
Egyre csendesebb az ének.
De borongós ég alatt
most az őszért áldalak.

Üzensz sárguló levélen,
és elémírod az égen
vándormadarak jelét,
hogy mélyen szívembe rejtsem,
vándorvoltom ne felejtsem,
vándoroljak Tefeléd.
Mind korábban itt az este.
Megért a szőlő gerezdje.
Hadd mondjak, Uram, neked,
mindezért dícséretet.

Köszönetet a ködért is,
a lehulló levélért is,
minden gyümölcsért a fán.
Röptéért vándormadárnak.
Hirdessétek, könnyű szárnyak,
hogy van melegebb hazám!
Át a ködön, át az éjen
édes zengéssel kísérjen
dérbelepte réteken
őszi hálaénekem!

Túrmezei Erzsébet

Ma, ha az Ő szavát halljátok...

Felnőttkori megtérésem alkalmával sok esetben úgy imádkoztam, hogy személyesen jelentse ki magát az Úr Isten, hogy hitem tökéletessé váljon. Az imameghallgatásokból most egy életre szóló örök emléket írok le.

A 70-es évek végén, 80-as évek elején a gyülekezeti összejövetelek vasárnap délelőtt és délután, kedden és pénteken voltak. Egyre többen kezdtük érezni, hogy ez nem elég. Kialakult egy kis közösség, eleinte csak néhány taggal, később egyre többen jöttünk össze hétfő esténként.

Ezek a találkozások néha éjfélig is elhúzódtak. Itt megemlékezem egy idős testvérnőről, aki súlyos tüdőgyulladásos betegségében is kitartóan imádkozott – akkor éppen az én gyermekeimért.

Ezeken az imaórákon nagyon komoly bűnbánatok, bűnbocsánatok, kívánságok nyíltak meg Isten előtt és egymás előtt. Ezeket a gyülekezetben vagy nem mertük, vagy a Szent Lélek is így kívánta tőlünk. Egymás előtt őszintén vallottuk meg bűneinket, mert bármennyire vagyunk Isten megváltott gyermekei Jézus Krisztus által, sokszor hatalmat vesz rajtunk a sátán is. Igen nagy kegyelem, hogy újból és újból vihetjük Krisztusunk elé, mert belülről olyan nyugtalanságot okoz a bűn, hogy egy megtért hívő embernek ezt nem lehet nyugalommal elhordozni. Soha nem vettem észre, hogy a kis közösségünkben megvallott bűnöket később bárki is felemlítette volna. Ezeket örökre letettük az Úr elé.

Mennyi ilyen kedves találkozás eredményét éltem át, és átélem napjainkban is. Hívő életem 60-dik évét élem, de ez a három és fél év volt életem legszebb, legemlékezetesebb, legértékesebb Krisztusban eltöltött időszaka. A mostanival össze sem tudom hasonlítani. Gondolataimban, imáimban sokszor kérdezem az Urat. Hol van az a vágy? Biztos vagyok benne, hogy a Szent Szellem ugyanolyan erővel dolgozik közöttünk, de mi nem vesszük észre. Az anyag utáni vágy, a szép ház, a különb autó, azok, amik itt maradnak, a kár és szemét nagyságát növelik, ezek szinte mindannyiunk életében fontosabbá váltak. Hol van az az Ige, hogy gyűjtsetek magatoknak kincseket, amit a rozsda és a moly meg nem emészt? Kérdezem az Istenemet, ha jön az Úr Jézus, talál-e hitet a földön? Készíti a szép Országot, de leszünk-e, akik elfoglaljuk? Ma már a bemerített gyülekezeti tagjaink még vasárnap délelőtt is ritkán jönnek el istentiszteletre, délután pedig legtöbbször zárva van az Imaház ajtaja. Mostanában a Jeremiás könyvét olvasom, és ebben magunkat látom. Isten Jeremiásnak azt mondja: *„Állj az Úr házának ajtajába, és kiáltsd azoknak, akik az ajtón bemennek, hogy az Urat imádják! Jobbítsátok meg a ti útjaitokat és cselekedeteiteket! Ne bízzatok hazug beszédekben, hivatkozva az Úr házára! Nemde loptok, paráználkodtok, hamisan esküdtök, idegen isten után jártok. Eljöttök, megálltok előttem a házamban, amit az én nevemről neveztetek, és képzelitek, hogy megszabadultatok, és ugyanazon utálatosságokat cselekszitek. Szüntelen szólok néktek, és nem halljátok az én kiáltásomat.”* Isten Jeremiásnak megparancsolta, hogy ne imádkozzon Júda népéért. Nekünk is van miről komolyan elgondolkoznunk, míg Isten teljesen el nem fordul tőlünk. Nehogy mi is gyászénekeket énekeljünk, mert Isten elveszi örömünket, a vígasság szavát, a vőlegény szavát, a menyasszony szavát, mert elpusztul a föld. Addig vigyük életünket komolyan az Úrhoz, amíg nem késő!

Isten az övéinek választási lehetőséget adott: *„Bizonyságul hívom ellenetek ma a mennyet és a földet, hogy az életet és a halált adtam előtökbe, az áldást és az átkot: válaszd azért az életet, hogy élhess mind te, mind a te magod; Hogy szeressed az Urat, a te Istenedet, és hogy hallgass az ő szavára, és ragaszkodjál hozzá; mert ő a te életed és a te életednek hosszúsága...” 5 Mózes 30,19-20*

Válasszunk még ma!

T. Sándorné, Balatonszemes

MINT NOÉ NAPJAIBAN!

„Ahogyan Noé napjaiban történt, /.../ ettek, ittak, házasodtak /.../ és semmit sem sejtettek, (más fordításban: „nem vettek észre semmit") míg el nem jött az özönvíz, és mindnyájukat el nem sodorta, úgy lesz az Emberfiának eljövetele is." Máté 24,37-40

Nem ez jellemzi napjainkat is? Nem tudok szabadulni ettől a gondolattól, nagyon ránehezedik a lelkemre! Mivel hiszem és vallom, hogy a történelemnek is Isten az Ura, csak ebből a megközelítésből szemlélhetem a körülöttünk zajló eseményeket.

Bár voltak, akik előre figyelmeztettek, mégis teljesen váratlanul érte Európát a mintegy gombnyomásra meginduló hatalmas emberáradat. Vajon miért éppen most indultak útnak az arab országokból és Afrikából? A szír menekültek más kategóriába tartoznak, hiszen ők valóban üldözöttek. Felfigyeltem a Magyarországi Kopt Ortodox Egyház vezetőjének nyilatkozatára, (Magyar Nemzet, 2015. szeptember 17.) miszerint „a migránsok nem menekültek, céljuk az iszlám terjesztése Európában." Youssef Khalil szerint a Korán a probléma forrása: olyan fejezeteket tartalmaz, amelyek megparancsolják a mozlimnak, hogy megöljék a hitetleneket.

Az Iszlám Állam hírcsatornáin keresztül büszkén hirdeti, hogy több ezer terroristát tudtak az emberáradattal Európába küldeni. Ezek szerint valóban végveszélybe került volna Magyarország és Európa?

* * *

Hazánk a történelme során védőbástyaként tartóztatta fel a tatárokat, törököket, hiába várva a nyugatról jövő segítséget. Amikor 1526-ban Mohácsnál elvérzett a magyar sereg, nem sok remény maradt az ország megmaradására, hiszen ezután 150 éves török megszállás következett. A történelem Ura azonban megtartotta kicsiny népünket, és kiárasztotta kegyelmét ránk: a reformációval lelki, szellemi megújulással ajándékozott meg, amelyért ma is csak hálát adhatunk! Ehhez persze olyan evangélistákra volt szükség, mint Sztáray Mihály, vagy Szegedi Kis István, akik az életüket is kockáztatták az evangélium terjesztésének érdekében. De egy újkori példát is említhetek: a második világháború borzalmai, veszteségei után kommunista diktatúra következett Magyarországon, de Urunk gondoskodott arról, hogy a Szent Lélek szele átfújjon szerencsétlen országunkon, és sokan megtérhessenek. Ezekben az ébredési időkben – minden tiltás ellenére – lelkészek és laikusok bátran terjesztették az evangéliumot. Az Úrral való megújult, szoros kapcsolat sok embernek adott erőt az ateista államrendben, hogy Uruk kezéből fogadják el a megpróbáltatásokat.

Később ránk tört a nagy szabadság, s az ördög újabb eszközöket talált arra, hogy minél többen eltávolodjanak Istentől és törvényeitől. „Valósítsd meg önmagad! Azt csinálok, amit akarok! Nekem ez jár!" – életfelfogás vált trendivé! Döbbenten követhettük nyomon, ahogy Európa megtagadja keresztyén gyökereit és értékrendjét, elfelejtve, miként tette erős és tiszteletreméltó országgá Luther Márton Németországot, Kálvin János Svájcot, hogy csak két példát említsek. Üres templomok, egyneműeket esketők papok (micsoda Isten káromlás!), a befogadott iszlám hívők miatt a keresztek eltüntetése az iskolákból, a Karácsony megfosztása igazi tartalmától stb. Az Európai Únió az alkotmányából is kihagyta a történelmi gyökereit jelentő keresztyén alapértékeket, pedig a Tízparancsolat igen csak jól szabályozta valamikor a közösségek életét!

Jeremiást idézem, akit népe „síró prófétának" csúfolt, nem törődve azzal, mire figyelmezteti őket rajta keresztül Isten. A pogányokkal való kapcsolatukra vonatkozóan parancsolta: *„Nekik kell hozzád térniük, nem neked hozzájuk." Jer. 15,19/b.* Az emberek akkor sem törődtek a próféciákkal és bekövetkezett Isten ítélete, a babiloni fogság.

Vajon most nem az Úr Isten ítéletének előjeleit láthatjuk? Világi biztonságpolitikai szakemberek figyelmeztetnek, miszerint ha ez így folytatódik, muzulmán többségű Európában nőnek majd fel unokáink. De mit tehetünk mi, akik meg akarunk maradni keresztyén hitünkben, életvitelünkben? Meggyőződésem, hogy népünket, országunkat csak az mentheti meg, ha megalázva magunkat, megvalljuk Urunknak hűtlenségünket, népünkre jellemző bűneinket, melyek utálatosak Őelőtte (széthúzás, rágalmazás, az abortuszok nagy száma, az Istent káromló beszéd és a szabadosságból eredő különböző devianciák), és összefogva imaharcot indítunk kegyelemért, védelemért, megmaradásért könyörögve hatalmas Urunkhoz!

Zika Klára

SZENT REFORMÁCIÓ

Nem divat ma emlékezni
oly őrült tempót diktál az élet,
ki megáll, lemarad
hamis kórusból szól az ének.

Hogy megújulj mi más kell
mint új autó és új kapcsolat,
hogy miként szól erről Isten szava
csukott Bibliában marad.

És mégis, itt legbelül érzem
reformációra vár az emberiség
hamis szónokok üres szavából
akkor is elég lett, s ma is elég!

Újra mártírok vére kiált
jaj, ne törődjünk csak úgy bele!
Mi nap, mint nap történik köröttünk
új századunk szennye, szégyene.

Szent Reformációra vágyom,
melynek útja újra: ébredés,
Szentírás szavát követve élni,
tenni, s ez ma sem kevés.

Sőt több, mint más kultúrák
hitét követni: „hadd jöjjön friss izmus!"
Hát nem tett már elég kárt
A balgán majmolt liberalizmus?

Nem marad le senki, ki
ósdin a keskeny úton marad.
Jöjj testvér, míg tart időnk,
ki ez úton jár boldog, szabad!

Térdre, imára keresztyének,
hogy könyörüljön Isten népén, mert
így vakon vesztébe rohan a föld
sem Istent, sem embert nem félvén.

Elő hát a régi tanokkal:
Luther, Kálvin szava ma is él.
Valljuk s vállaljuk büszkén ma is:
az igaz ember hitből él.

Szalóczyné Móray Inke

Nem csak embertársaimért vagyok felelős

Ahogy elolvastam a következő pályázat mottóját, „Nyitott szemmel”, sorba jöttek elő emlékezetemben, hogy Isten mikor mit láttatott meg velem életem során. Ha visszaemlékezem falucskánkra, így tavasz folyamán, amikor a szántóföldek színeinek csodálatossága mindig megállította percekre a szememet, ahogy a faluból kijövet a felüljáróról ereszkedett le buszunk, elénk tárultak a sárga repce földek. A lila pacéria és a búzatáblák csodálatos zöld színvilága. Messziről látva egy csík lila, mellette egyenletes sárga szín, emellett a zöld színű búzatábla pompázott. Ezt a színvilágot ember így nem tudná megalkotni. Ősszel a határt járva kukorica levelet gyűjteni, egyszer olyan táblához értem, ahol még nem volt leszedve a termés. Végignéztem a kukoricákon, és az lepett meg hogy a kukoricacső már mind megszáradva, fejét lelógatva várta az aratást. Készek voltak, „megérettek”. Kicsiny tábla volt, így jól átláthattam rajta. A levelek is mind száradtan lógtak már. Elcsodálkoztam, a növények is értik isten szavát? Megérettek és szinte fejüket lehajtva, megadva magukat a kukoricacsövek várták már az aratókat. Valahogy csodálat töltött el és szégyen is, hogy a növényvilág engedelmesebb, mint az ember?! Igen, lehet tanulni.

Egyszer, emlékszem rá, már özvegy voltam, amikor valakitől kaptunk egy kicsi testű kínai csüngő hasú kis malacot nyár elején. Féltem, mert mi soha nem neveltünk disznót. Most, özvegyen mit csináljak vele? Hát kitettük a baromfi udvarra a tyúkok, kacsák közé és éjjelre egy üres tyúkólba zártuk. Lassan megszerettük őt. Ősztől, amikor fiammal eljártunk krumplit szedni, jó délutánig nem látott minket. Amikor megjöttünk és hátra mentem a baromfi udvarba, örömében körbe futkosta a kis udvart, közben meg-megpördült maga körül, fel-felugrott a levegőbe és végig „üfüf „ hangocska jött ki a száján. Csak álltam és a nevetésem nem tudtam abbahagyni, úgy meglepett e kis állat ragaszkodása és öröme.

Már Komáromba költözésünk utáni években az egyik télen, alighanem a náthától megbetegedve nyomtam az ágyat. Szobám ablakából az udvaron álló hatalmas öreg diófát szoktam nézegetni. Közben imádkozom. Egyszer csak veréb szállt az egyik ágra és a nagy hideg és az erős szél ellenére is boldogan tollászkodott. Elszégyelltem magam. Ez a kismadár boldog! Házacskája, éléskamrája, meleg ruhácskája nincs neki, és így is boldog. De van élő Istene neki is, hiszen róla is gondot visel.

Cicáink vannak, mivel mindig sok az egér. Sokszor az udvaron az ablak alatt hagyok ennivalót nekik, hogy amelyik később ér haza, legyen ennivalója a tálkában. Bizony sokszor vetődnek hozzánk kóbor cicák, akik be-beugranak egy kis ennivalóért az udvarunkba. Aztán volt úgy, hogy itt maradtak nálunk. Egyszer azt mondtam a fiamnak, amikor megkérdezte miért jönnek hozzánk ezek az állatok? Talán elmondják egymásnak, hogy oda menjél enni, ott kapsz majd, és nem bántanak!!

Valahogy nemcsak embertársaimért vagyok felelős, hanem a körülöttem lévő növény és állatvilágért is, hiszen mind Isten alkotása, ha így tudom ezt elfogadni. De ne legyek tőlük függővé. Tisztelettel gondoskodom róluk, de első helyre a teremtő Isten és embertársaim kerüljenek!

J. Józsefné

ERESZ ALATT FECSKEFÉSZEK

Már több mint húsz éve lehet, hogy a családi házunkon az eresz alatt fészket rakott egy fecske pár. Mindig csodálattal figyeltem őket a nyár kezdetén, ahogyan ők minden évben menetrend szerint megjelentek. Tudták, hová kell visszatérniük, sohasem tévesztették el a lakcímet. Mindig mondtam kedves feleségemnek, Margitkának, milyen jó iránytűjük van, hogy sohasem tévednek el. Volt, amikor a megérkezésük után figyeltem őket, és örömöt jelentett a jelenlétük, valószínű, hogy ezt ők is észlelték, mert úgy repültek el a fejem felett, hogy majdnem érintették a fejem tetejét.

Tavaly nyáron már kikeltek a fecskepár kicsinyei. Sokszor figyeltem őket, ahogyan a fecskepár etette őket. Ebben az időszakban történt, hogy egy hétig nem tartózkodtunk családi házunkban. Mikor hazatértünk, elmentem, hogy megnézzem a fecskefészket és a fecskefészekből kikandikáló kis fecskefiókákat. Mikor felnéztem az eresz aljára, nagyon szomorú látvány fogadott. A fészkek bejárati nyílása meg volt sérülve, és a fészekben már nem voltak bent a kis fecskefiókák, és a szüleiket sem láttam a fészek körül. Még aznap délután a fészek feletti ereszből egy nagytestű héját láttam felszállni, azt gyanítottam, hogy valószínű ez a héja volt a támadó, és lecsapott a fészekben lévő fecske fiókákra.

Nagyon vártam az elkövetkező nyarat, amikor a szokásos időben megérkeznek a fecskék! Vajon fogom-e látni őket, visszatérnek-e a sérült fészekbe? Nagy örömömre idén visszatértek Isten madarai, a fecskék, és azonnal hozzákezdtek megjavítani sérült fészküket. Ahogyan figyeltem őket, ugyanúgy köszöntöttek, mint régen szokták. Jelezték, hogy itt vannak és majdnem érintették a fejemet repkedésük közben.

Mi emberek is példát vehetnénk róluk, ahogyan segítik egymást, persze ehhez szükséges, hogy nyitott szemmel járjunk, és észrevegyük Isten üzenetét az Ő madarai által.

J. János, Bekecs

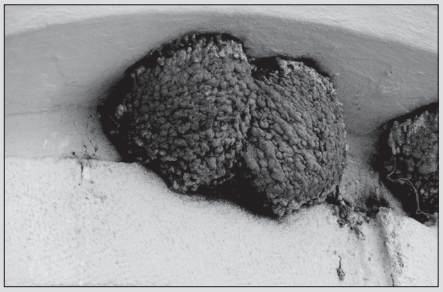

A MÁSIK IRÁNYBÓL

A legújabb pályázatunk címe egy olyan viszonyulást hozott elém, mely nem arról szól, hogy én mit fedeztem fel a világból, vagy mit értettem meg Isten természetben található alkotásait szemlélve, hanem arról, hogy engem – mint Isten gyermekét (v.ö.: Róma 8,19) – hogyan figyel a kül-„világ" nyitott szemekkel, és Ők ezáltal mit értenek meg Isten dolgaiból.

Történt pedig (és már nem első ízben), hogy egyik nap valaki tanácsért fordult hozzám, aki valami többre vágyik. A kérdése mellbe vágott: „Szükségem lenne egy hívő keresztény ember tanácsára, hogy ezt és ezt hogyan látja, és hogyan oldaná meg." Húúú hát, gyorsan imára kulcsoltam a kezem (átvitt értelemben) – nem mintha nem tudnám ki is vagyok Krisztusban, de valahogy súlya volt ennek a felkérésnek – míg felvázolta a kérdését részleteiben. Miközben ez motoszkált bennem Isten előtt „állva" (mivel benne élek és mozgok v.ö.: Apcsel 17,28), hogy „Ki vagyok én Uram, hogy tanácsot adjak? Csak ne saját kútfőből jöjjön a válaszom! Te szólj rajtam keresztül, Istenem!"

Szó szót követett, és én mondtam ezt is azt is…másnap hálásan megköszönte az előző napi tanácsokat, mert forgatta magában, és úgy látja, jó irányba tereltem ezzel a saját kavargó és viharvert érzelmeit. Hm… Én pedig alig emlékszem pár szóra, hogy előző nap miket mondtam neki. Később el is gondolkoztam ezen, hogy is lehetséges ez? Az ilyen eseteket igazán a Szentlélek munkájának tartom, és biztos vagyok benne, hogy nem a magam kútfejéből szóltam, ahogy kértem is az Úrtól. Élnek körülöttem olyanok, akik nyitott szemmel figyelnek…

Egy másik nap néhányan arról beszélgettünk, ki hogyan kezeli az olykor valamiért kissé sértő modorú és bántó ügyfeleket (hála Istennek kevés van belőlük). Egyikünk panaszolta, hogy milyen nehéz bánnia velük, könnyen kiborul. Aztán nekem szegezték a kérdést: „És te, hogy kezeled őket?" Most mit mondjak? – villant át rajtam a gyors kérdés, míg éppen mással is el voltam foglalva. De mielőtt szólhattam volna, valamelyikük gyorsabb volt: „Higgadtan és kedvesen, türelmesen, ahogy egy kereszténynyhez illik" majd szólt a másik: „Évi nem tud kiborulni, hiszen az a békesség, ami árad belőle nem engedi, és ezt úgy irigylem tőle." Belém fagyott a szó, csak egyetlen kérdés buggyant fel: Tényleg Uram, te is így látsz engem?… Aztán hozzátettem a jelenlevőknek, hogy sajnos néha én is fáradt vagyok ahhoz, hogy teljes türelemmel bánjak a kiabálós ügyfelekkel, de igyekszem, és hálás vagyok, mert mindig jön Segítség fentről.

Dolgoznak körülöttem olyanok, akik nyitott szemmel figyelnek…

Vagy például nemrég történt egy másik különleges eset, amikor két kolleganőm arcán döbbent szempár nézett vissza rám, csak mert a belőlem fakadó hálát hagytam felszínre jönni, és nem marad(hat)tam szótlan. Egy nagyon fontos munka utolsó 2 hetében voltunk, amikor minden hátralévő anyagot be kellett szereznünk ehhez a szép-összegű pályázathoz, melyet egy újabb nevelési-oktatási intézmény építésére fordítanánk. Éppen csak felocsúdtam egy másik munkából, ami a végére ért, és már benne is voltam ebben a csapatban, mert komoly akadályokba ütközött a gyűjtőmunka. Bevontak, hogy segítsek. Fontos emberek telefonszámait hívogattuk, és kopogtattunk hatóságok ajtaján. Nagyszerű volt a közös munka örömét ízlelni és izgulni, hogy vajon sikerül-e időre? Mindeközben olyan emberek jóindulatára vártunk, akik döntési helyzetben voltak. Ismét alkalmatlannak éreztem magam, és láttam, hogy igen rövid az idő, és szinte lehetetlen, hogy minden engedély időre meglegyen. De tudtam, hogy van, Akinek VAN hatalma mindenre és megcselekedheti! Ennyit én még nem imádkoztam egy munkahelyi projektért. De nemes a cél, és már vár ránk az összeg, ha…

Csak az a sok „ha" ne lenne… mégis hittem, hogy az Úr kedvessé tehet emberek előtt engem is és a munkát is. És igen, mindennapi csodák történtek: sorra nyíltak meg a szívek és az „ajtók", és segítő kezeket nyújtottak az amúgy máskor talán bürokrata társ-szervek. Hatalmas öröm fogott el. S ahogy beszéltem erről, a munka terhétől már elcsigázott, mégis jókedvű egyik kolleganőmből kibuggyant a kérdés: „Talán mégis meglesz minden időre, nem hiszem el?!" Erre kifakadt belőlem, mintha csak az imacsoporttársaim között lettem volna: „Hát hogyne lenne meg, hiszen napok óta, folyamatosan ezért imádkozom!" Nem tudom azt a szempárt leírni, amely visszanézett rám…

Majd pár perc múlva egy újabb eredményes telefonbeszélgetés után feltört belőlem egy „Hála legyen az Úrnak!"-felkiáltás. Még most is mosolygok, mert nem szokásom ilyen szavakat használni a munkahelyemen, és ilyen döbbent szemekkel már régen néztem szembe. Úgy tűnt, mintha még földbe is gyökerezett volna a munkatársam lába. Csak állt és állt, és nézett rám nyitott szemekkel. Talán kérdezni akart valamit, nem tudom. Lehet, hogy bolondnak tartott? Bármi lehet – nem beszéltünk róla…de én még kicsit bent maradtam…

Azóta eltelt a 2 hét – s az utolsó 24 órára mindent elrendezett az Úr. Mi csak eszközök voltunk, és amit lehetett emberileg megtettük: telefonáltunk, ajtókon kopogtattunk, kértünk és izgultunk, hogy háruljon el a számítógépes technikai akadály – újra és újra. Valahogy, valamiért nagyon mélyen hittem, hogy meglesz ez a projekt, bár időnként kétkedő, mégis nyitott szemek néztek vissza rám… Jó az Úr! Egyáltalán nem mindegy, hogy én, aki gyermekének, Jézus tanítványának vallom magamat, mit engedek meglátni a Nyitott Szemekkel figyelőknek, akik közé helyezett.

Ne máshová vágyjunk, hanem ahol vagyunk, OTT bátorodjon a szívünk a következőkkel:

„Zúgolódás és vonakodás nélkül tegyetek mindent, hogy feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei, az elfordult és elfajult nemzedékben, akik közt ragyogtok, mint csillagok a világban, HA az élet igéjére figyeltek. Ezzel dicsekszem majd Krisztus napján, hogy nem futottam hiába és nem fáradtam hiába" (Filippi 2,14-16)

Elek Éva

FELFOGHATATLAN CSODÁK

Amikor ezt írom, a nyár kellős közepén járunk. A nyár tikkasztó hősége, de a színes virágpompa teljes szépségével, ezernyi színével és illatával is csak csodálatra és hálára ad okot Isten felé.

Reggelente az udvarunk csendjét betölti a csodás madárének utánozhatatlan dallama, ahogy a fenyőfákon ide-oda röpködve, énekelve dicsérik a nagy Alkotót. Minden reggel hálát adva gyönyörködöm a sokszínű csodában. Ha nyitott szemmel járunk, nemcsak a teremtett világ teljessége, hanem benne az ember is egy általunk felfoghatatlan csoda. A Szentlélek munkája bennünk Isten csodája.

A Szent Biblia, Isten élő üzenete mindig kéznél van, melyben mindenre választ kapunk. Ha beteg vagy, gyógyulást, ha bánatos vigaszt, ha erőtlen erőt ad.

Ez az igevers jutott eszembe. *I. Timóteus 2,4: „Isten aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és az igazság ismeretére eljusson.”*

Válaszként pedig az Ézsaiás 55,11. versében kibontakozik a reménytelj jövő: *„Így lesz az én beszédem, amely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi amit akarok, és szerencsés lesz ott ahová küldöttem.”*

Így tehát ha nyitott szemmel és szívvel járjuk életünk útját, áldás fakad szolgálatunk nyomán.

K. Sándorné, Miske

NYITOTT SZEMMEL A TEREMTETT VILÁGRA

Amikor elolvastam a pályázati kiírást, azonnal eszembe jutott Zimányi József „Tűzoszlopoddal jéghegyek között” című könyve. Zimányi József arról ír, hogyan ismerte fel azt az abszolút igazságot, hogy van egy Teremtő, aki személyesen ismeri őt. „Este volt, csodálatos augusztusi este. [...]Tökéletes, gyönyörű csend volt. [...]Ebben a csendben Isten szeretete egy kisgyermek fölé hajolt. Rám hajolt azon az estén, amikor ezernyi csillag-szemecske kedvesen, huncutul incselkedve hunyorgott felém. Ott kuporogtam házunk kertjének kijáratánál a lépcsőn, néztem az alkonyodó égboltot és tudtam már akkor, hatévesen, hogy Valaki ezt az egészet, ezt a felfoghatatlan nagy egészet a kezében tartja. Látja, hogy itt ülök, és nagyon szeret. Mély gyermeköstönnel éreztem, hogy nagyon szeret, pedig még nem ismertem az áldott Úr Jézust. Most csak ültem, gyermekszemmel csodáltam a végtelen teremtést, a rám boruló égboltot, amelyből egy hang suttogott felém, Teremtőm hangja, mintha ezt mondta volna, és mégis szavak nélkül ültette be a lelkembe: „Én alkottalak, én teremtettelek, ismerlek születésed előttről, enyém vagy!”

Felmerülhet bennünk a kérdés, hogy ha ez ennyire nyilvánvaló, ha ez tényleg így működik, ha csak ki kell nyitnunk a testi-lelki szemeinket, és máris megláthatjuk Istent, akkor miért nem teszi ezt mindenki?

Néhány évvel ezelőtt egy beszélgetésünk alkalmával Dr. Jeszenszky Ferenc fizikus (sokunknak csak Feri bácsi) említett egy nagyon érdekes beszélgetést. Elmondta nekem, hogy egyszer egy világhírű fizikussal beszélgetett négyszemközt, aki arról volt híres, hogy nagyon hevesen támadta a teremtést, és minden eszközzel az evolúció bizonyítására törekedett (megjegyzem, hogy ez mindmáig nem sikerült neki). Feri bácsi megkérdezte ezt a másik tudóst: „Hadd kérdezzek valamit tőled és teljesen őszinte választ szeretnék kapni! Nap, mint nap látod azt, hogy a valós, tiszta tudomány minden cseppje Istenre mutat. Egy olyan nagy tudású ember, mint te, hogyan gondolhatsz komolyan olyan tudománytalan butaságot, mint az ősrobbanás, az evolúció és a többi mese?” „Igen, igazad van Ferenc. Pontosan tudom, hogy a tudomány mire, kire mutat. De ha elfogadnám azt, hogy létezik egy Isten, aki mindent, benne engem is megalkotott, akkor azt is el kellene fogadnom, hogy ez az Isten számon kérheti a tetteimet és akkor nem tehetnék meg bármit, amit csak megkívánok”.

Amikor ezt hallottam, teljesen megdöbbentem. Egy ember, aki Istentől olyan talentumokat kapott, amit csak nagyon kevés más ember, azért vezet félre szándékosan milliókat, hogy nyugodt szívvel élvezhesse a bűnös életet? Úgy gondolom, hogy ő az a fajta ember, aki meglátta már Istent, de szándékosan bezárja a szemét. Úgy viselkedik, mint egy kisgyermek, aki azt hiszi, hogy ha becsukja a szemét, akkor más sem látja őt. Pedig így is, úgy is számot kell majd adnia, hogy mit kezdett az életével.

Biblia-olvasó emberek úgy tartjuk, hogy Isten általános kinyilatkoztatásának része a teremtett világ. Ezért nagyon nem mindegy, mit gondolunk arról, hogy az mikor és hogyan jött létre.

Engem mindig is érdekelt a teremtés természettudományos háttere. Már kis gyermekként is szívesen hallgattam azokat a keresztyén tudósokat, akik a természetet vizsgálva, Isten keze munkáját mutatták meg az embereknek. Sajnos sok olyan keresztény van, akik nem képesek elszakadni az iskolában hallott valótlan, áltudományos dolgoktól, és ennek rendelik alá a Biblia, Isten kijelentéseit is. Ebből születnek aztán olyan téves elképzelések, mint a teista evolúció, ami gyakorlatilag azt jelenti, hogy Isten teremtette az evolúciót. Nem kell tudósnak lenni ahhoz, hogy lássuk ezeknek az elméleteknek a csődjét. De a

Sátánnak mindegy, miben hiszünk és mit gondolunk a világ keletkezéséről, ha ezzel csorbítani tudja a hitünket és Isten hatalmát, mindenhatóságát a szemünkben.
Mostanában több beszélgetésemben is előkerült a Föld kora. Vannak keresztyének, akik azt mondják, hogy: „Nem mindegy, hogy hány éves, ha elhiszem, hogy Isten teremtette? Miért baj az, ha a világunk több milliárd, a benne levő élőlények pedig több millió évesek?"
Elsőre valóban feleslegesnek tűnhet ezzel foglalkozni, de érdemes megnézni, hogy a hosszú korokkal mit is szeretne valójában elültetni az emberek gondolkodásában lelkünk ellensége.
A bűn és a halál kérdése. A Biblia azt mondja, hogy a bűn miatt van a halál a világon, és az első élőlény életét Isten vette el, hogy ruhát készítsen az embernek (I. Mózes 3,21). Ha elfogadjuk, hogy az ember kifejlődése egy hosszú folyamat következménye, aminek során a nem „jó" példányok kihaltak, akkor azt mondjuk, hogy nem a bűn következménye a halál. Tehát a Biblia hazudik, Jézus Krisztus áldozatának nincs bűnt, így halált eltörlő ereje, és nem Isten az úr a halál felett. Ezekkel az állításokkal pedig semmi értelme a hitünknek, a Bibliának, a keresztnek.
Az is benne van ebben a gondolkodásban, hogy Isten képtelen egyből tökéleteset alkotni. Nem tud embert teremteni, csak egy állatot, ami részben a halálnak köszönhetően fejlődik a tökéletes felé. A Biblia többször leírja a teremtés kapcsán, hogy *„És látta Isten, hogy ez jó." (I. Mózes 1,12)* Sőt, a teremtés végén azt olvashatjuk: *„És látta Isten, hogy minden, amit alkotott, igen jó." (I. Mózes 1,31).* Ha valóban evolúciót teremtett, akkor Isten egy tökéletlen, a halál által fejlődő dologra mondja, hogy „igen jó"? Akkor a Biblia Istene egy kegyetlen isten, aki a halálban leli örömét? Vagy „csak" megelégszik a selejttel is, neki az is „jó", az is elég? Szó sincs róla! Isten szavára állt elő a mindenség, azonnal és tökéletesen. Az Ő tökéletes világában nincs helye halálnak, törzsfejlődésnek.

Ha valóban nyitott szemmel járunk, nem csak azt látjuk meg, hogy a teremtettség minden szikrája Istent dicséri, hanem azt is, ha egy embertársunk a Sátán csapdájában vergődik, a reménytelenség tölti be életét, de a szeme szorosan zárva van, nehogy meglássa az igazságot. Ha azt hallja egész életében, hogy felesleges a bűnbánat, felesleges a lelki dolgokkal foglalkozni, mert úgy sincs Isten, akkor addig nem tud megszabadulni, míg meg nem látja Istent. Lehet, hogy csak annyit kell tennünk, hogy mellé állunk és azt mondjuk: „Nyisd ki a szemed, szeretnék mutatni valamit. Nézd meg, hogy mit cselekedett az életemmel a Teremtő Isten, minden ember szerető Atyja!"

Nemeshegyi Zoltán

NÁLA SEMMI SEM LEHETETLEN

Kertünk rendszeres vendége volt egy félénk cirmos cica, nem hagyta magát cirógatni, de mindig visszatért. Majd napokon át nem jött, eltűnt, beszéltük is férjemmel, lehet, hogy elütötte valami. Egyszer csak megjelent csont-soványan, a hátsó lábát húzta, combtól el volt törve. Állt előttem kérdőn, szinte éreztem, várja tőlem a segítséget. Nekem a szívem facsarodott bele, hogy tehetetlen vagyok, hisz egy jó szél fellökte volna. A férjem szerint biztos elütötte valami, és nem tudott pár napig lábra állni, azért is fogyott le. Nem engedte magát megsimogatni, nem sok esélyt láttunk benne, de ő kitartóan visszatért az ajtó elé. A férjem teljesen lemondott róla.
Tisztára lelkiismeret furdalásom volt, hogy ő ennyire bízik bennem, én meg nem teszek semmit érte. Vágtam egy darab szalonnát, ez jó kalóriadús, hátha megeszi, s a cica elkezdte eszegetni, aztán elment, s másnap újra megjelent – a Jó Isten csodája, mert nála semmi sem lehetetlen, felépült. Soha nem felejtem el, hogy Neki még erre a kis cicára is gondja volt, s mi hányszor elbizonytalanodunk a hitünkben. Engem ezáltal a cica által is meg tudott szólítani.

Sz.-né T. Éva, Székesfehérvár

KÜLÖNÖS LECKE...

Szétnézve elmélkedem, figyelem az idő múlását, a táj fakulását. Ahogy bölcs Salamon megfogalmazta: minden a múlandóság jegyét viseli magán a nap alatt és merő hiábavalóság. De mindezek mellett vígasztaló, amit az apostol így állapít meg: „Munkátok nem hiábavaló az Úrban, melynek maradandó nagy jutalma van. Sosem hervad mit Jézusért tettél." Ebben és ilyen munkában kívánom még kamatoztatni földi életem hátralévő napjait, ha még egyáltalán ad az Úr napokat számomra.
Dicsőség az Úrnak mindazért, amit az Ézsaiás 61,10. versében olvasunk: *„Nagy örömöm telik az Úrban, víg örömre indít Istenem, mert az üdvösség ruhájába öltöztetett, az igazság palástját terítette rám".* A Jelenések könyve 3. részének 4-5. versében írva van: *„Vannak néhányan ...akik nem szennyezték be a ruhájukat és fehérben fognak járni velem együtt, mert méltók rá. Aki győz, azt öltöztetik fehér ruhába, annak a nevét nem törlöm ki az élet könyvéből....."* Jelenések könyve 22,14: *„Boldogok akik megmossák ruhájukat...."*
Mindennapi imáimban ezzel a vággyal akarom végezni az előttem álló dolgaimat, hogy minél többen állhassunk abban a fehér ruhában, melyet Isten készített és kínál számunkra az Úr Jézus áldozata árán.
Tavasszal láthattam a gólyák, fecskék érkezését, könnybe lábadt szemmel köszöntöttem őket, most pedig tovaszállnak. Nagy lecke ez számomra, aki ma még itt vagyok, de talán holnap már nem vagyok a földön.
Drága Úr Jézus, adj lelki szárnyakat, melyek hozzád emelnek oda fel, ahol Te vagy.

B. Zsigmond, Erdély

Levelet kaptunk

Igazán csak hálás tudok lenni nektek és az Úrnak, hogy munkálja bennetek az akarást, jó szándékot és erőt hitet, kitartást ad az Ő szolgálatában jókedvéből.
Köszönöm az Antenna újságot. Cikkeit többször is elolvasom. Az adások hallgatására másokat is ösztönzök, kisebb nagyobb eredménynyel. Nagyon örülök a műsorokban elhangzó gyönyörű evangéliumi dicsőítő énekeknek és zeneszámoknak. Hogy lehet ezekhez hozzájutni? Nagyon szeretem ezeket hallgatni, úgy magnón vagy lemezen. Nagyon gyönyörű az esti Biblia tanulmányozás közötti fúvós zene is. Nem kaptam jó ének hangot, de annál jobban gyönyörködöm az énekekben és zeneszámokban. Hosszú hallgatásom oka, hogy jobb karomat két helyen eltörtem. Több hónapon keresztül nem tudtam írni. Életükre, szolgálatukra Isten áldását kívánom testvéri szeretettel

Z. Benjámin, Pécs, Hird

Szeretettel köszöntöm

...a Mera kedves munkatársait. Köszönöm az Antenna újságot és a műsortáblázatot. Szeretem továbbadni az Antennát, hogy lelkileg mások is erősödjenek. Egyedül élek, mivel gyermekem és családja Budapesten vannak, de nem vagyok magányos, hiszem ezt. Isten velem van, érzem. A következő ige van gondolataimban: *„Velem van az Úr nem félek, mit árthat nekem az ember.” Zsolt 118,7*
Sajnos gyülekezetbe ritkán tudok eljutni, mivel ez már kissé nehézkesebb a műtétem miatt, de idehaza minden lehetőséget kihasználok, Istennek hála. Van, amikor a rádiót eléggé zavarják.
Isten gazdag áldása kísérje a szép, de nehéz munkájukat sokáig.
Szeretettel búcsúzom

G.-né Erzsébet, Tar

Gazdagság - szegénység

Az Úr Jézus soha nem reklámozta Isten Igéjét. Az Ige szent, a reklám profán. Az ő szavához azzal az engedelmes hittel kell viszonyulni, amely a jól megértett Ige pontos teljesítésére törekszik, mert a hit torzulhat is. Maga akarhat üzenetet szülni, méghozzá emberi vágyakból. Ilyen volt a hamis próféták hite, és azoké, akik rájuk hallgattak. Az Úr sosem kérdezte: „Ki akar szegény lenni?” De azt kijelentette: *„boldogok vagytok szegények, mert tiétek az Isten országa, de jaj nektek gazdagok, akik most jóllaktatok!”* – (Mt 5,3-12; Lk 6,20-25). Nem hívott szegénységre, szelídségre, igazságszeretetre, irgalmasság gyakorlására, hanem úgy szólt ezekről, mint az isteni akarathoz igazodó, az élet eseményei által igazolt valóságokról.
Azért kell ezt ma komolyan átgondolnunk, mert elmúlt a szegénység életideálja. Idézek Ruff Tibor „Lehetnek-e gazdagok a keresztyének,” c. cikkéből: „A Lukács evangéliumában olvasható beszélgetés Jézus és tanítványai között az utolsó vacsorán világosan bizonyítja, hogy amit evangéliumi szegénységnek neveznek, (bár ez a fogalom nem szerepel a Bibliában), az nem anyagi szegénységet, hanem éppen anyagi bővölködést jelent. Jézus ugyanis megkérdezte a tanítványokat, mikor elküldte őket erszény, táska és saru nélkül, volt-e valamiben fogyatkozásuk? Ők azt mondták, hogy semmiben sem (Lk 22,35). A tanítványok tehát annak ellenére, hogy anyagi javak nélkül mentek el szolgálatukra, mégis teljes anyagi bőséget tudtak megtapasztalni. Minden bizonnyal hit által, természetfeletti segítséggel.” Aztán: „számunkra az ősatyák a példaképek, Ábrahám, Izsák és Jákób, akikről a Biblia mind dúsgazdag emberekről beszél. Bővölködésük Istentől származott, és minden jóval betelve, sőt sikerekben gazdagon fejezték be életüket. Az anyagi szegénységet a katolikus szerzetesek találták ki. Tették ezt annak ellenére, hogy a szegénység ideáját sem az Ószövetség, sem az Új nem támasztja alá.”
A Bibliában nagyon kevés gazdagot találunk, akiket pozitív példaként állítana elénk az Írás. A nevezett ősatyákon kívül Jób, Salamon és bizonyos asszonyok említtetnek, akik Jézusnak vagyonukból szolgáltak (Lk 8,1-3). Annál több olyan gazdagról kapunk hírt, akik belebuktak a gazdagságukba, Nábáltól Salamonon át Kajafásig. Hogy gazdag volt a főpapi réteg, azt Josephus Flaviustól is tudjuk, hiszen egy bizonyos Gessius Florus római helytartó tizenhét talentumot vett ki a templom kincstárából, amivel mégiscsak a főpapok rendelkeztek. Lelkületük meg a Názáreti Jézus felett kimondott ítéletből mutatkozik meg legvilágosabban (Jn 11,45-57; Mt 26,57-68).
Az egyház történelme sem bővölködik túl sok példa értékű gazdag emberben. Kevés Szent Ferenc vagy Vald Péter volt, akik vagyonukat szétosztották a szegényeknek, és életüket Istennek szentelték. Annál több a botrányosan gazdag püspök, pápa, szerzetes rend, egyházközség. A második világháború előtt néhány pap, Prohászka Ottokár székesfehérvári püspök vagy Schlahta Margit szociális nővér figyelmeztetett, hogy Isten ítélete következik az ezerholdas püspökségeken nyomorgó cselédek tűrhetetlen állapota miatt. Valamikor a baptisták döntő többsége a lakosság szegény rétegéből került ki. Nem volt ezer holdja senkinek, püspökünk se volt, palotája se volt senkinek. A hívők általában keményen dolgoztak, és hálát adtak a mindennapi kenyérért, nem gyötörte őket a gazdagság kísértése (1Tim 6,3-10). Alig voltak az átlagnál gazdagabbak gyülekezeteinkben. Vöő János Hercegszántón gazdálkodott 400 hold földön. Aztán a háború után megjárta a Hortobágyot, mint kitelepített kulák. Teológus koromban ismertem meg, mint kiegyensúlyozott, békés szívű TSz nyugdíjast, aki a gyógynövénytermesztést szervezte falujában. Alázattal mondta el élete tanulságát: „Látja testvér, vagyonomból egy maradt meg, az az imaház, amit építtettem.” Kéttornyú templom

a hercegszántói imaház. Én kérdeztem rá, amikor náluk vacsoráztam, hiszen semmit se tudtam se róla, se az imaházról.

Ma az anyagi lehetőségeink mások. Az ország lakosságának többsége mély szegénységben él, köztük hívők is. És kevesen gazdagok, köztük hívők is. De hogy a hozzáállás a Bibliára hivatkozva megváltozzék!?... Sohasem gondoltam volna, hogy egyszer ez is bekövetkezik. Hogy ez nevetséges-e, felháborító-e, azt ki-ki döntse el.

Hogy az Úr Jézus szava úgy módosuljon, hogy „a szegények mennek be nehezen az Isten országába"!?... Hogy nem elég baja az a szegénynek, hogy fillérre be kell osztania jövedelmét, hanem még azt is neki kell megszenvednie – e kegyesek szerint, – hogy bizonyára valami baj van vele, bűn van az életében, mert Isten nem igazolta őt némi készpénz feleslegel, vagy sok évre eltett tartalékkal (Lk 12,13-21). Nem merénylet ez az Ige ellen? Hogy mostantól a dúsgazdag és nem a szegény Lázár Ábrahám kebelének várományosa (Lk 16,19-31)? És Zákeusnak sem kellett volna a vagyonának a felét a szegényeknek adnia, úgy is üdvössége lehetett volna. Valamint a gazdag ifjúnak sem kellett volna szomorúan távoznia. Története után tehát így hangozhatna az Úr Jézus szava: „könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a szegénynek a mennyek országába bejutni" (Lk 18,25)?

Aki az Ószövetségre hivatkozva azt állítja, hogy a Biblia igazolja a gazdagokat, az bizonyára átsiklott a próféták szaván. Pedig Isten kezdettől a világ szegényeit választotta ki magának (És 61,1; Jak 2,5). A próféták a gazdagokkal szemben egész erkölcsi súlyukkal a szegények oldalán álltak (És 10,2; Ám 2,6-7).

Ézsaiás prófétán keresztül maga Isten szólal meg: *„népem nyomorultjait, a szegényeket a gazdagok megfosztják jogaiktól, özvegyeit kizsákmányolják, az árvákat kifosztják" (És 10,2).* Ámósz ugyanezt írja, hogy miközben a szegényeket kiforgatják vagyonukból (Ám 4,1), elefántcsont ágyakon heverésznek, pamlagokon terpeszkednek, megeszik a nyájból a bárányokat, és a hízlalóból a borjakat, hárfakísérettel danolásznak, és úgy vélik, hangszereik olyanok, mint Dávidé (Ám 6,4-5). Az Ószövetség szerint az Istennel megkötött szövetség megrontása és a szociális érzéketlenség mindig összetartozott. *„Elhagyták az Urat, megvetették Izráel Szentjét" (És 1,4)*, és *„vezérei megátalkodottak, tolvajok barátai, mindegyik szereti a megvesztegetést" (u.o. 23. v.).*

Én is ismerem a *„gazdagság és bőség lesz annak házában" (Zsolt 112,3)* - tartalmú ígéretes igéket, de Jézus figyelmeztetését is: a világ gondja és a gazdagság csábítása megfojtja az Igét az emberben (Mt 13,22). Ezért kell Jakab apostol szavát megszívlelni: jaj a gazdagoknak, ha a munkások bére, amit visszatartottak, felkiált az égre (Jak 5,1-6; 1,1-11; 2,5).

VIRRADAT

Latin nyelvbe, tilalomba zártan
Hevert az Írás olvasatlanul.

…a wittenbergi vártemplom falára
októberi éj sötétje borul.
Nyugtalanul alszik lenn a város,
hűlő kéményekben gubbaszt a gond.
Hangtalanul kondul a harang,
ütése most egy emberszívben kong:
elszánt léptek riasztják a csendet,
szögek koppannak kalapács alatt,
árkuspapír fehérlik az ajtón,
s mire fölkel a Nap,
a könyv–veretről lepattan a csat!

Lukátsi Vilma

És ha valaki becsületes úton lett gazdag? Például vagyont örökölt, vagy vállalkozása sikeressé vált? Bizonyára nem kell emiatt lelkiismeret furdalással küzdenie. Mért bántanánk őket? Pál apostol azt tanítja, hogy adakozzanak jó szívvel, javaikat osszák meg másokkal, hogy jó alapot gyűjtsenek maguknak a jövőre (1Tim 6,17-17). De ez nem jelenti a gazdagság hívő életideállá válását.

És a szegénység sem érdem, főleg ha a lustaság az oka. *„Még egy kis álom, még egy kis szunnyadás és így tör rád a szegénység, mint az útonálló" (Péld 24,33-34).* Ez nem dicsőség. *„De ha bőségben él is valaki, életét akkor sem a vagyona tartja meg" (Lk 12,15). Ezért imádkozott így a régi bölcs: „se gazdagságot se szegénységet ne adj nekem, hogy jóllakva meg ne tagadjalak és szegényként ne lopjak, hanem adj anynyit, amennyi szükséges" (Péld 30,8-9). „Mert jobb a száraz falat ahol békesség van, mint ha lakomával van tele a ház, de veszekednek benne" (Péld 19,1).*

Vajon jogos-e, hogy mi mindent az anyagiak oldaláról nézzünk? Mintha nem lenne sok boldogtalan gazdag és elégedett szegény. Mert számít-e a tudás vagy a tehetség gazdagsága? Nem többet nyújt-e egy gyönyörű képzőművészeti alkotás vagy zeneműz az embernek, mintha csak pénze van? Hol az életre szóló barátság, a tiszta szerelem értéke? Hol a jótettek öröme? A hit bűntől tisztító, életformáló ereje, amikor egy mustármagnyi is gazdag tapasztalatokkal fizet? Hova tűnt a szép szó? Ma minden tök ilyen vagy tök olyan. És nem kínlódunk-e, ha híjával vagyunk mindezeknek? Meg lehet-e venni pénzen bármelyiket? A prosperitás-tanhoz a (health & wealth movement), - azaz: adj, és Isten adni fog! jól megnyomott, megrázott, megtetézett mértékkel (Lk 6,38). Ha ez úgy kerül interpretálásra, mint egy befektetés a mennyei bankba: „adj és biztosan visszaszáll rád anyagi áldásként" – ez egy visszataszító biznisz-kegyességhez vezet. Márpedig ez emberi vonatkozásban is viszolyogtató, ha valaki a pénzünkért szeret, az nem minket szeret, hanem a pénzünket. Hát még Isten felé milyen alpári! Mintha nem kaptunk volna még eleget tőle, hanem üzleti alapon várnánk még többet!

A do ut des elve nem új keletű. Már az Ószövetség idején hamis indítékként van feltüntetve, lásd Jób könyvét. Ha igaz lenne, hogy a gazdagság volna Istennek egyedüli áldása, Pál apostol vagy maga a Názáreti Jézus lett volna a legáldatlanabb. Márpedig a Golgota keresztjéről árad a világra Isten legnagyobb áldása. A kifosztott és megalázott Jézus sebeiből.

Az anyagiakra visszatérve viszont tudnunk kell, hogy a soknál egy van több: az elég (2Kor 12,9). De jóllakottan is éhezhet az ember lelke, és szerény körülmények között is lehet Istenben gazdag (Lk 12,21).

Hegyi András

MINDEN APRÓSÁGRA FIGYELNÜNK KELL...

Kicsi koromtól nyitott voltam Isten csodálatos világára, már akkor sejtettem valamit a Teremtőről. Ahogy felnőttem, mind jobban érdekelt a teremtett világ és megértettem, hogy tele van üzenetekkel, amelyek pontosan dekódolhatók. A Bibliában, énekeskönyvekben sok helyen dicsérik Istent az Ő csodálatos munkájáért. „Az Úr csodásan működik, de útja rejtve van. Tenger takarja lábnyomát, szelek szárnyán suhan." Úgy próbáltam megmagyarázni egykor unokámnak, mikor kérdezte, hol van Isten, miért nem látjuk őt? Ha nem is látjuk Istent, de a természet által közvetíti jelenlétét, és csak akkor nem értjük meg csodálatos alkotásait, ha csukott szemmel járunk. Nyitott szemmel járni számomra azt jelenti, minden apróságra figyeljünk. Ez a gondolat végig kíséri egész életemet.

„Egy újszülött kis homloka
egy falevélben az az ér
mely a gyökerekig ér,
amely egy szó mely idejében jött
egy darab ég a csönd fölött,
egy kéz, amely utánad nyúlt,
mikor csillagod a földre hullt,
télen egy jó meleg szoba,
s ha szépen érkezel haza... oda."

Ha ezeket az apró csodákat észrevesszük, jobban rá tudunk csodálkozni a nagyokra. Akik repülőgépen utaztak, megtapasztalhatták, milyen csodálatos ez a föld. Nagyobb részét víz borítja, s ahogy 10.000 km magasságban repülünk, a természet megmutattatja velünk Isten minden alkotását. Ahogy lentről egyre feljebb szállunk, olyannak látjuk a földet, mint egy csodálatos szőtt perzsaszőnyeget. A millió csillag sziporkázó szépsége elkápráztatja az embereket, úgy vannak megalkotva, hogy körforgásukban még véletlenül se ütközzenek egymásnak. Miközben az emberi alkotásaink sohasem tökéletesek, Isten mindent szépen, bölcsen és rendben alkotott. Vannak jelek, amiből megérezzük, ha vihar közeledik, világosság, sötétség, évszakok, órák, nappalok, éjszakák rendezetten váltják egymást, mintha egy hang szólna hozzájuk s bizonyára szól is, ez Isten hangja.

Ha a tenger tombol zúg süvít a szél
Te emelsz fel a vihar fölé
Uralkodsz hullámok habjain
Szívem nem fél mert benned él.

Rengeteg nyelv létezik, de a természet nyelvét csak az érti, aki Istenben bízik. A nálunk lakó fecskepár is azért jön vissza tavasszal, mert szerintem értik, hogy visszavárjuk őket, s hálálkodva csicseregnek, mintha megköszönnék, hogy nálunk fészkelhetnek. Az állatok a maguk nyelvén mindennap meghálálják, hogy róluk gondoskodunk s észrevehetjük hozzánk áradó hűséges szeretetüket. Ezt talán a kutyánkban tapasztalom leginkább. Minden arra utal, hogy: *„Nagy vagy te Isten nagy a Te hatalmad Világteremtő a te szózatod."*

Nem lenne elég a világ minden papírja, ha le kellene írni Isten alkotását és csodáját, amit tapasztalunk nap mint nap. Csiha Kálmán így fogalmazta: Az éjszakáid csillaghímesek, a nappalodban zeng aranysugár. Ha akarod kint zúzmara zizeg, ha akarod bő termést ont a nyár.

Ezt a nagy hatalmat sose érthetjük meg igazán, mi gyarló emberek. De úgy hálálhatjuk meg irántunk való szeretetét, hogy minden nap megköszönjük áldását irántunk. Csodáljuk nagyságát, nem utolsó sorban dicsérjük Őt mindezekért.

E. Erzsébet, Románia

Szépségről szépségre

Köszönöm az Úrnak, hogy látok, és a lelki szemeim is jól működnek, csak a kezem ejt sok hibát. A seregek Ura velünk van, Jákób Istene a mi várunk. 52 éves voltam, amikor férjemmel gondoltunk egy nagyot és merészet, Istenünk segítségét kérve jelentkeztünk egy spanyolországi társas kirándulásra. Az Úr velünk volt, mindent kirendelt. Pestről indult a busz. Csodás utakon vezetett az Úr. Felséges útvonalat választottam! Néha remegve, de biztonságban éreztük magunkat az Úrral.

Egy kétezer méter magas hegyen, nagy hóban, szikrázó napsütésben a fiatalok hógolyóztak. Megkérdezték a sofőrt, hogy itt mindig ilyen szép idő van? Azt a választ kaptuk, hogy száz évben egyszer, mikor angyalok utaznak. Megdobbant a szívem, az égre néztem, köszönöm Uram, hogy mi angyalok vagyunk. „Az igaz virágzik, mint a pálma".

Tovább haladva, a svájci hegyekben megpihentünk a genfi tónál. Városokon keresztül menve az idegenvezető megjegyezte, hogy ezen az úton aranyat tárolnak a föld alatt. Eljutva a Francia határig újabb világ tárult elénk. Más emberek, más szokások, más fizető eszköz.

„Várjad az Urat, légy erős, legyen bátor a szíved." Monte Carló, különböző városok sora, majd a spanyol határ. Ragyogó szép időnk volt. *„A mi segítségünk az Úr nevében van, aki teremtette az eget és földet"*. Nagyon jó időben töltöttünk el itt egy hetet. Barcelónában ringott Kolombusz hajója, amivel megkerülte a földet. Minden Isten ajándéka az ember örömére.

Ha ennyire szépre teremtette Isten a földet, el sem tudjuk képzelni, milyen lesz Isten országa, amit készített az Őt szeretőknek!

K. Józsefné, Budapest

MENNYI CSODA!

Isten csodálatos világot teremtett nekünk, hogy örömünk, boldogságunk legyen itt a földi életben. Sajnos, tönkretettük már nagyon. Ha a Szentlélek gyümölcse élne sokunkban, legfőképpen a szeretet, jóság, szelídség, békesség lenne az egész világon. Ha közeledne mindenki Istenhez, Ő is közeledne hozzánk. Az Isten szeretet, minden embert szeret, a bűnöst is, csak a bűnt gyűlöli. Megújulásra van szüksége a világnak, hogy meghallgassa könyörgéseinket. Nagy bűnbánattal kell elé járulnunk, mert Ő nem akarja a bűnös ember halálát, hanem hogy megváltozzon és éljen. Nagy hálával állok meg előtte én is. Nem felejtkezik meg az én lelkem semmi jótéteményéről. Mikor felkelek, kinézek az ablakon, és látom a csodálatos zöld fákat, a repdeső kis éneklő madarakat. Igazán mondom, hogy kipotyognak a könnyeim ennyi szépség, jóság láttán.

A kis virágok, amivel tele van a fű a mi ablakunk alatt is. Szoktam kis csokrokat bevinni, sokáig szép a vázában, százszorszép a neve. Ott van a kis ibolya, most virágzik a hársfa, a sok gyógynövény a határban. A kis állatok, amik az erőben élik csodálatos életüket. El sem lehet mind mondani, mennyi mindent teremtett nekünk a mi Urunk. Jó lesz felébrednünk és elgondolkodnunk ezen, az ideje itt van már!

Mikor még iskolások voltak gyermekeink, a férjem készített egy esővíz gyűjtőt, hogy az esővíz ne vesszen kárba, tetőt is épített rá. Itt üldögéltek a gyerekek minden este. Az utcából is jöttek a barátok, nézték, meséltek a csillagokról, én is örömmel hallgattam. Szépek voltak ezek a nyári esték. Este 9 óra volt már, mondtam, hogy gyerekek gyertek be, ti is menjetek haza, reggel iskola. Könyörögtek, hogy még egy kicsit maradhassanak.

Pár évvel ezelőtt, mikor volt a napfogyatkozás, nagy izgalommal vártuk, a gyerekek is a barátokkal. Férjem már akkor sajnos nem élt. Csodálatos volt a nagy csend. Aztán mintha hajnalodott volna, kezdett virradni, lassan újra fényes napsütés ragyogott az egész tájra. Engem nagyon megrázott ez a csodálatos jelenség. Sírva mentem be a házba, és ott adtam hálát Istennek ezért a csodáért. Leírtam a naplómba is, hogy soha ne felejtsem el. Még mennyi ilyen csoda van a világon, csak nem figyelünk rá. Hálával dicsőítsük Urunkat mindezért.

H. Imréné, Kiskunhalas

CSERE-BERE

„Az Úr ajándéka a gyermek”. (Zsolt 127,3)

Már kisgyermek koromban sem szerettem a csere-bere játékot, aminek minden alkalommal keserves sírás lett a vége. Utólag mindig nagyon megbántam, hogy könnyelműen megváltam régi kedves ajándékaimtól. A játék izgalma, no meg a nagyobbak trükkös cselvetése mégis sokszor rabul ejtett.

A minap rég nem látott iskolatársam elé mentem ki a vasútállomásra. A hangosbemondó unos-untalan ismételgette, hogy a nemzetközi gyors több mint egy félórát késni fog. A huzatos, barátságtalan váróteremből a közeli gyorsétterembe menekültem. Jól jött az ablak melletti kicsiny asztal, a forró tea, sőt még a rágós muffin is. Alig helyezkedtem el, amikor feltűnő jelenség vonta magára a figyelmemet. Divatosan öltözött, fiatal, szőke nő markáns illatfelhőt és két kiskorú fiút húzott maga után. A hét év körüli kis szőke rakétagyorsasággal rohant a kiszolgáló pult felé, de a szőke nő villogó szemekkel, indulatosan helyre parancsolta.

– De anya, én már farkas éhes vagyok – replikázott a gyerek.

– Maradj nyugton, és tanulj meg várni a sorodra – zárta le a vitát a nő.

A fiúcska értetlenül bámult az anyjára, hiszen egyetlen vevő sem várakozott előttük. Percekig kínos csend lett az asztalnál. Aztán a fiú egyszer csak lehajtotta a fejét és bal karjára borulva, sírdogálni kezdett. Bátyja rosszallóan lökdösni kezdte a nyafogóst, s közben mereven az ajtóra szegezte tekintetét.

Az anya ez alatt sminkjét igyekezett nagy gonddal tökéletesíteni. Csinos kis tükrében többször is ellenőrizte az eredményt. Ólomlábakon jártak a percek. A szomszéd asztaloknál itt is-ott is jóízűen lakmároztak a körülöttünk ülők. A kis bánatos karja takarásából olykor sóvárogva felpillantott, de csak akkor, amikor az anya a rúzzsal és tükörrel volt elfoglalva. A napnál is világosabb volt, hogy ez az asszony itt nem kulináris élvezetekhez készülődik.

Ekkor végre belépett az ajtón a régóra várt negyedik személy, az apa. Gyors, hűvös köszönés, néhány odavetett szó, s az asszony már el is tűnt az emberforgatagban. Kis asztalomtól még jól láttam, hogy ott künn nyakába borul egy másiknak... Hálát adtam Istennek, hogy ezt a fiúk attól az asztaltól már nem láthatták.

Az apa egy-egy ölelés és puszi után: na, gyertek fiúk, ebédeljünk! – felszólítással megindult a kiszolgáló pult felé. A nagyobbacska lassan, lelkesedés nélkül követte. Ám a farkaséhes kicsi még csak meg sem mozdult. Az apa kérdőn hátrapillantott. A kisfiú mintha csak erre várt volna, jó hangosan előre kiáltott:

– Én már nem is vagyok éhes! – azzal két karjára borulva zokogni kezdett. Ekkor jutott eszembe gyermekkorom nem kedvelt csere-bere játéka, no meg az, hogy a gátlástalan csere-beréknek mindig keserves sírás a vége.

Mint akit darázs csípett meg, úgy pattantam fel az asztalomtól. Mert addigra nekem is elment a kedvem az evéstől. S ha lett volna bátorságom, teli torokból elkiáltottam volna magam:

– Emberek, elfelejtettétek, hogy az Úr ajándéka a gyermek, (Zsolt 127,3) és nem holmi csere-bere tárgy?!

Sz.-né M. Inke

Kedves Mera munkatársak!

Köszönöm szépen, hogy a pályázatra írt írásomat közzétettétek, és meg is jutalmaztátok. Köszönöm, hogy általatok még másokat is próbálhatok Isten útjára téríteni az Antenna újsággal. A fodrásznő az asztalára teszi, és aki akar, olvas belőle. Az „Ő nem hagyott magamra" pályázatra is írtam, nem tudom eljutott-e a levél hozzátok. Most újra próbálkoztam, mert a természetet nagyon szeretem s úgy éreztem, most írnom kell. Ritka alkalom, mikor nem hallgatom meg este a műsoraitokat, erőt adnak a gondok leküzdésére.

Június 27-én este a belényesi kultúrotthonban voltam, ahol Füle Lajos emlékműsort tartottak. A református lelkészek és Mike József baptista lelkészek közösen szervezték. Magyarországról volt színjátszó csoport, Váradról és a környékről énekkar. A színvonalas műsor keretén belül megzenésített Füle Lajos versek, énekek tették hangulatossá az estét. Tégy Uram engem áldássá és a Siessetek, hamar lejár című énekeket énekeltük. Örülök, hogy részt vehettünk ilyen eseményen, melyek testünk, lelkünk épülésében és Istenünk még jobbani megismerésében segítenek.

Nagyon tetszenek a bizonyságtételek a rádióban és a prédikációk, melyek tökéletesen meg vannak magyarázva. Továbbra is Isten áldását kérem munkájukra és még egyszer köszönök mindent.

Szeretettel

E. Erzsébet, Románia

A HOLNAP

A holnap félelmes titok,
de hittel bátran rányitok,
s az ajtón túl ím, JÉZUS áll!
Így többé nem kell félni már.

Füle Lajos

ISTEN ÚTJAI

„Amit cselekszem, azt most még nem érted, de ezután majd megérted" (Jn 13,7). Így mondta az Úr.

A kegyes Hans Sachs cipész és egyben költő, aki a reformáció idején élt, a gondviselés útjain töprengett, mire egy éjszaka álmot látott. Óriási erdőben járt, ahonnan nem találta a kiutat, ezért segítségért kiáltott. Mellé szegődött egy kísérő, aki Isten angyalának nevezte magát, és mint mondta, azért jött, hogy megmutassa a gondviselés útjait. Csakhamar kivezette a cipészt az erdőből, és egy vendégfogadóba vitte, melynek tulajdonosa barátságosan elszállásolta őket. „Ma ugyanis nagy ünnepem van" – mondta a fogadós. „Ellenségem kibékült velem, és barátsága jeléül megajándékozott ezzel az aranyserleggel." Mikor másnap reggel továbbindultak onnan, Hans Sachs észrevette, hogy kísérője titokban batyujába dugja az aranyserleget. Meg akart haragudni rá, de a kísérő így szólt: „Hallgass, ilyen az Isten útja!"

Estefelé ismét egy házhoz érkeztek, ahol a gazda, aki igen fösvény volt, hangosan szidta a hívatlan vendégeket. A kísérő így szólt: „Itt nem maradhatunk." De mielőtt elmentek, odaadta a gazdának az aranyserleget, aki azt se' tudta, hova legyen. Sachs csodálkozva kérdezte: „Mit csinálsz?" De ugyanazt a feleletet kapta: „Hallgass, ilyen az Isten útja!"

Majd eljutottak valakihez, aki szívélyesen befogadta őket. Elpanaszolta, hogy balszerencse üldözi: minden jószágát, vagyonát elvesztette, csak ez a düledező kunyhója maradt.

„Isten majd megsegít" – szólt a kísérő. De távozáskor fogta a gyertyát, és felgyújtotta a házat. Sachs meg akarta akadályozni, de az angyal rákiáltott: „Hallgass, ilyen az Isten útja!"

Este valakinél ismét szíves fogadtatásra találtak, bár a gazda mogorva és befelé forduló volt. Csak kisfia felé mutatott kedvességet, aki egyetlen gyermeke volt, és akit nagyon szeretett. Mikor reggel a vendégek továbbindultak, az ember így szólt: „Nem tudlak elkísérni benneteket, de kisfiam megmutatja az utat egészen a hídig. Vigyázzatok nagyon a gyermekre, nehogy baja essék!"

– „Isten majd megóvja" – mondta a kísérő. És elindultak a fiúcskával. Mikor a pallóhoz értek, mely alatt gyors patak zúgott, a kísérő felszólította a gyermeket, hogy induljon előre. A híd közepén azonban megragadta és a vízbe lódította. Sachs valósággal megdermedt a rémülettől és felkiáltott: „Te képmutató ördög! Ezek az Isten útjai, amiket nekem mutogatsz? Hazudsz! Eredj hazugságoddal a pokolba!"

Ebben a pillanatban a kísérő angyallá változott, mennyei fény ragyogta körül és Hans Sachs a világosságtól megvakulva földre hullott. „Rövidlátó és vakmerő ember – szólt az angyal –, aki nem akarod elhinni, hogy az Isten szeretet, és hogy Isten hatalmas országában minden a legnagyobb rendben történik. Jöjj, megmutatom neked Isten útjait!

A serleg, amit a barátságos embertől elvettem, mérgezett volt; a vén fösvény majd halált iszik belőle, mint bűneinek méltó jutalmát. Az a férfi, akinek a házát felgyújtottam, majd ismét felépíti, és a hamu alatt kincset talál, mely ki fogja segíteni nyomorából. Akinek a gyermekét folyóba löktem, az megátalkodott bűnös volt, s a gyermekből a rossz nevelés folytán egykor gyilkos lett volna. Így pedig a gyermek halála megtérésre indítja majd az apa szívét, hogy örökre el ne vesszen. – Te csak töredékét láttad Isten útjának, mely nehezen érthető, de tökéletes." A cipész akkor így felelt: „Isten mindent jól cselekszik" – és nem fürkészte többé a gondviselés útjait.

Ernst Sikorski

(Részlet az „Ő megsebez, de be is kötöz" c. könyvből)

NYITOTT SZEMMEL

Először a házasság szentségéről gondolkodtam, de azután többször is láttam kisgyermekeket matatni az okostelefonok különböző oldalain. Azután egy három év körüli gyermeket is egy iPad szakszerű kezelése közben, figyeltem, mennyire átlényegülten nyomkodta – majd húzta el a picinyke ujjával a piktogramokat. Az ikonok engedelmesen nyíltak meg előtte. Bele gondoltam, ha félre nyúl a gyermek, és rossz oldalra téved – azután később már tudatosan keresi ezeket az oldalakat. Azután kezembe került egy régebbi hírlevél egy kaposvári gyülekezetből, ezért röviden szeretnék gondolatokat ébreszteni a pornográfiához kapcsolódó szexről. Istentiszteleteken nem szoktak beszélni a szexről. A családban is tabu téma általában. Mikor és hogyan világosítsuk fel gyermekeinket? Úgy érzem, hogy a 12 éves unokánknál már több mint két évvel elkéstünk – az előbb leírtak alapján. Mit mond Isten Igéje erről a témáról? Ha mi nem mondjuk el Bibliával a kezünkben gyermekeinknek, unokáinknak, megszerzik azt máshonnan, és ez nem valószínű, hogy pozitív lesz.

Napjainkban minden viszonylagossá vált, nincs abszolút igazság. Nincs tolerancia, a szemben álló indulatokat nagyfokú gyűlölet fűti. Mivel a hívők számára Istenünk Igéje az abszolút és megmásíthatatlan igazság, ezért keressük meg mit üzen ma az embereknek számára.

A rabbinikus irodalom szerint „a hálószoba sokszor szentebb, mint a zsinagóga". A hálószoba falai közt két ember jobban megértheti Isten közelségét és szeretetét. A házasság szentségén keresztül Isten ki tud emelni a földi korlátaink közül, az eggyé válás örömében. Ki kell jelentenem, hogy a Biblia szerint a házasság egy férfi és egy nő kizárólagos kapcsolata, az egymás iránti közös ragaszkodáson és elkötelezettségen alapul. Amikor a feleségemmel összekerültünk, és a Bibliára tettük a kezünket: elismertük magunkra nézve Isten főségét, a Biblia mindenben eligazító hatását. Ugyanakkor láthatjuk, hogy napjainkban más értékek alapján élik az életüket az emberek. Jobb eset még az, hogy házasság nélkül összebútoroznak, úgynevezett élettársi kapcsolatban élnek. Vannak azután, hogy érzelmi és gazdasági közösségben élő személyek függetlenek és úgynevezett „szabadházasságban élnek", vagy éppen azonos neműek. Társadalmi elfogadottsága ma jelentős! A szexuális kapcsolat része a házasságnak, de része lehet az élettársi kapcsolatnak; de napjaink társadalmában nemcsak ezekre a kapcsolatokra korlátozódik. Az Ószövetségben a házasságkötés és a lánykérés kicsit más volt, mint napjainkban. Vagy a család megvette a leányt, vagy házasságlevéllel lekötötte a két család, vagy: *„Ha valaki elcsábít egy szűz leányt, aki még nincs eljegyezve, és vele hál, akkor jegyajándékkal jegyezze el magának feleségül." II. Mózes 22,15.*

A házastársak összetartozását, a „sérthetetlenségét" a Tízparancsolat is elismeri: *„Ne paráználkodj! Ne kívánd felebarátod feleségét!"*

„Azután megformálta az Úristen az embert a föld porából, és élet leheletét lehelte orrába. Így lett az ember élőlénnyé. Ültetett az Úristen egy kertet Édenben, keleten, és ott helyezte el az embert, akit formált." I. Mózes 2,7-8

„Azután ezt mondta az Úristen: nem jó az embernek egyedül lenni, alkotok hozzáillő segítőtársat. Formált tehát az Úristen a földből mindenféle mezei állatot, mindenféle égi madarat, és odavitte az emberhez, hogy lássa, minek nevezi; mert minden élőlénynek az a neve, aminek az ember nevezi. Így adott az ember nevet minden állatnak, az égi madaraknak és minden mezei élőlénynek, de az emberhez illő segítőtársat nem talált. Mély álmot bocsátott azért az Úristen az emberre, és az elaludt. Akkor kivette az egyik oldalbordáját, és hús tett a helyére. Az emberből kivett oldalbordát asszonnyá formálta az Úristen, és odavitte az emberhez. Akkor ezt mondta az ember: ez most már a csontomból való csont, testemből való test. Asszonyember legyen a neve: mert férfiemberből vétetett. Ezért a férfi elhagyja apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és lesznek egy testté. Még mindketten mezítelenek voltak: az ember és a felesége; de nem szégyellték magukat." I. Mózes 2,18-25.

Ádám és Éva anyakönyvvezetője a Teremtő Isten volt, Ő előtte fejezték ki ragaszkodásukat egymáshoz. „Nem szégyellték magukat" – ez volt a szex a bűneset előtt. Elégedettek és boldogok voltak – Isten pedig megdicsőült. A házasság egy férfi és egy nő kapcsolata, és nem számít, hogy mi a szavazások végeredménye. A Teremtő Isten egyetlen szava(zata) elegendő, mert ezt mondta: „hogy íme, ez igen jó"! Isten akarta így. Nem valami bűnös, piszkos rettenetes dolog. A mai marketingesek teszik azzá. Egy szép nő képével, egy meztelen nő képével mindent el lehet adni. Mert a szexuális kívánságokra, a buja vágyakra, vagy a pornográfiára építik stratégiájukat. Az Úr Jézus ezt mondja: *„aki kívánsággal tekint egy asszonyra, már paráznaságot követett el vele szívében." Máté 5, 28.* A házasság nélküli szexuális kapcsolat BŰN! A pornográfia, a homoszexualitás, a fajtalanság és a különféle perverziók mind BŰNÖK! A Teremtő Isten kijelentése, a Biblia mondja. Ő nem vitatkozik, elénk adja az életet és a halált, a választás, a döntés nálad van. Mindenki a saját életéért felelős. Dönts! Pál így fogalmazza meg: *„Isten ugyanis haragját nyilatkoztatja ki a mennyből az emberek minden hitetlensége és gonoszsága ellen, azok ellen, akik gonoszságukkal feltartóztatják az igazságot." Róm 1,18. „És a halhatatlan Isten dicsőségét felcserélték emberek és madarak, négylábúak és csúszómászók képével. Ezért kiszolgáltatta őket az Isten szívük vágyai által a tisztátalanságnak, hogy meggyalázzák egymás testét. Akik az Isten igazságát hazugsággal cserélték fel, azok a teremtményt imádták és szolgálták a Teremtő helyett, aki áldott mindörökké. Ámen. Ezért Isten gyalázatos szenvedélyeknek szolgáltatta ki őket. Mint ahogy asszonyaik felcserélték a természetes érintkezést a természetellenessel, ugyanúgy a férfiak is elhagyták a női nemmel való természetes érintkezést, és egymás iránt gerjedtek fel kívánságukban; férfiak férfiakkal fajtalankodtak, de*

el is veszik tévelygésük méltó jutalmát önmagukban. És mivel nem méltatták Istent arra, hogy megtartsák ismeretükben, Isten kiszolgáltatta őket az erkölcsi ítéletre képtelen gondolkodásnak, hogy azt tegyék, ami nem illik." Róm 1,23-28.

Az ember, amikor Isten helyett mást imád, az bálványimádás. Itt nem toleranciáról van szó, hanem az Isten képére teremtett emberről van szó, Rólad van szó! Isten a dicsőségét másnak nem adja. Ha életed nem dicsőíti Őt, akkor ez a te felelősséged.

Isten tiszta örömteli ajándékot adott az embereknek, ebbe beletartozik a szexuális kapcsolat is.

Befejezésül had álljon itt Pál apostol figyelmeztetése: *„Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek; és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes." Róm 12,1-2.*

Bödös József

Hálás a szívem, hogy sokféleképpen hirdettetik az evangélium. Örülök, hogy a rádión keresztül is sokakhoz eljut az örömhír. Ez mindig szívügyem volt. Nagyon köszönöm a levelet, a bátorító sorokat. Nem mindig voltam, vagyok olyan helyzetben, hogy írjak. De az Úr ad erőt, hogy befejezzem ezt a levelet.

2014 április 29-én esés nélküli combnyaktörésem volt. Anyák napján gyermekeim, unokáim fele jött be a kórházba énekkel köszönteni, 16-an voltak. Mindenki ámult. Isten nagyon megáldotta ezt az alkalmat. Aztán az Úr meggyógyított, hogy 13. unokám születése után ott is tudtam segíteni. Aztán annyira szétszóródott bennem a rák, hogy azóta nem tudok segíteni, de a család nagy szeretettel vesz körül. Csak a lakáson belül tudok mozogni, de csordultig van a szívem hálával, hogy az Úr itt van velem.

Meleg testvéri szeretettel

K. Istvánné, Debrecen

PARANCS AZ PARANCS

Sokszor volt alkalmam jelen lenni, amikor az elmúlt években egy-egy címlapfotó elkészült. Ám a címoldalon látható képnek különös története van. Néhány lépéssel Anikó mögött álltam. A szarvasbika fenséges szépsége engem is lenyűgözött, s az is egyértelmű volt, hogy ennek a szépségnek maga a szarvas is tudatában van. Eszébe sem jutott távozni a forrás mellől, vagy hangunkra ijedten elrohanni, bár őszintén szólva nem csaptunk túl nagy zajt.

Hosszú percek teltek el, s közben készültek a képek, amikor egy egész csapat szarvas jelent meg a fák között. Egyértelműen fiatalok, egyértelműen a vízhez igyekeztek volna. S akkor egy váratlan esemény tanúi voltunk. A bika feléjük nézett, s egy rövid, szinte böffenésszerű hangot adott ki, aminek hatására az egész csapat hátraarcot csinált, s pillanatok alatt eltűnt a bokrok mögött.

„Vajon mit mondott nekik?" – kérdeztük egymástól szinte egyszerre. Talán arra figyelmeztette őket, hogy a „közveszélyes" ember is jelen van, akitől félteni kell a kicsiket és gyengéket? Talán arra, hogy a szabályok betartása kötelező: az ivás védtelen helyzetet jelent, ha csak néhány pillanatig is, és várni kell, míg az alkalmatlan „nézősereg" – tehát mi – már nem zavar a jelenlétével?

Egyértelmű volt a helyzet, világos volt a jelzés, az engedelmes elfogadás is példaértékűnek mondható. Azt hiszem, szarvaséknál még tudják, hogy a riasztás figyelmen kívül hagyása könnyen az élet végét is jelentheti.

Nekem pedig közben Ezékiel könyvének 33. fejezete jutott eszembe: Az őrálló szólt, népe biztonságban van... Ez az Istentől kapott tiszte, s talán ez adja méltóságát is.

S ha valaki azt mondja erre, hogy mindaz, amit ebbe a jelenetbe beleláttam nagyon „emberi", gondolja

csak meg: ugyanaz az Úr tanította szarvasékat a rendre, aki nekünk is törvényt szabott, s nekünk is rendelt „őrállókat". De jó lenne az isteni rendet, az időben jött riasztásokat ilyen „állati" természetességgel elfogadni!

Kulcsár Tibor

PÁLYÁZATI HÍREK

A Nyitott szemmel pályázat jutalmazottjai:

Boros Zsigmond, Erdély
Egyed Erzsébet, Erdély
Hollósy Imréné, Kiskunhalas
Jamrik Józsefné, Tatabánya
Juhász János, Bekecs
Kovács Józsefné, Budapest
Kovács Sándorné, Miske
Osváth Helga, Tiszaújváros
P. Arany Júlia, Tahitótfalu
Salekovics Erzsébet
Hidvégi Lajosné, Kistarcsa
Nagyajtai Eszter, Szerbia
Szabóné Takács Éva, Székesfehérvár
Szalóczyné Móray Inke, Budapest
Tóth Sándorné, Balatonszemes

Köszönjük mindazoknak a hallgatóinknak és olvasóinknak, akik nem csak figyelemmel kísérik, de írásaikkal támogatják is munkánkat. Egyben bátorítjuk is írni szerető olvasóinkat, hogy a következő pályázat témáján is gondolkozzanak el, s ha tehetik vessék papírra gondolataikat!

SZERETET

Réges-régen történt, amikor a török pusztított Európa délkeleti felében. Egy fiatal keresztyén katonát fogolyként vittek a belgrádi várba. A várkapitány, miután látta, hogy foglya derék és bátor tiszt, jutalmat és tisztességet ígért neki, ha áttér a mohamedán vallásra. „Még a földi királyomhoz sem lennék hűtlen a szultán egész birodalmáért sem – felelte az ifjú –, hogyan gondolja, hogy hűtlen leszek mennyei Királyomhoz, aki meghalt értem? Hogy én Krisztust elhagyjam? – nem, még ha elevenen megégetnek, akkor sem."
„Nagyon büszke vagy, fiatal barátom – mondta a kapitány – de várj csak, majd alábbhagy a büszkeséged!
„Nem a büszkeség, hanem a hit szól belőlem – felelte a keresztyén – a Krisztustól kapott hit, melyet Ő tart meg bennem. A keresztyén hit alázatos, de állhatatos.„
„No, majd meglátjuk, hátha megtörik az is" – mondta a kapitány. Ezután a legkegyetlenebb kínzásoknak vetették alá.
Szinte lehetetlenség elmondani gyötrő szenvedéseit; de ahelyett, hogy mohamedánná lett volna, újra meg újra Krisztusról beszélt a kínzójának. Így mutatta meg, hogyan vigasztalja és tartja meg Krisztus áldott hatalma.
Erre a várkapitány úgy gondolta, ha állattá alacsonyítja le foglyát, ezzel talán megtöri ellenállását. Ezért ökör-jármot tett a nyakába, és eke elé fogta. De kínzó zsarnokának kérdéseire újra csak azt felelte: „Ha ismernéd Krisztus tanításait, nem cselekednél így. Mert Ő megparancsolta az embereknek, hogy szeressék ellenségeiket, és meghalt a bűnösökért." A török azonban egyre jobban megmakacsolta magát, és minden körülmények között el akarta érni a célját. Szenvedés, gyötrelem, éhség és piszok gyötörte a szegény foglyot, amikor végül barátai elhatározták, hogy kiszabadítják. A török kormányzó követet küldött valahova, fontos küldetéssel. A keresztyén fogoly barátai lesben álltak, a követet foglyul ejtették, kísérőit pedig szétkergették. Vérontás nélkül sikerült a követet biztos helyre vinni. A szultán váltságdíjat ajánlott fel, de azt elutasították. A váltságdíj összegét megemelték, de azt sem fogadták el, így végül megkérdezték a rabtartókat, mekkora váltságot fogadnának el. Ezek felajánlották, hogy Belgrádban raboskodó barátjukért cserében szabadon bocsátják a követet. A török kormányzat ezt viszonylag könnyen teljesíthetőnek találta, és elrendelte a fiatal tiszt szabadon bocsátását. A kegyetlen várkapitány kénytelen volt a határhoz kísértetni őt, ahol azután a foglyokat kicserélték.
Mindenki örült a tiszt szabadulásának, mert közszeretetnek örvendett. De mennyire megváltozott! Arca sápadt volt és beesett, teste pedig csont és bőr. Krisztusért szenvedett.
Két boldog esztendő után – amikor Istent szolgálhatta mindenek üdvösségére – újra kitört a háború, és Belgrádot visszafoglalták a törököktől. Maga a várkapitány is fogságba esett, és legnagyobb rémületére megtudta, hogy annak a fiatal tisztnek a hatalma alá került, akinek ő egykor jármot tett a nyakába, és úgy szántatott vele. Ez utóbbi ugyanis nagyon kitüntette magát a vár ostrománál, és jutalmul csak azt kérte, hadd lehessen ő a fogoly várkapitány rabtartója. A fővezér tudta, milyen kegyetlenül bánt amaz vele, és azt hitte, bosszúvágy vezeti a fiatal tisztet. A fogoly kapitányt egy várba vitték, de nem a várbörtönbe. Mikor az ifjú tiszt meglátogatta foglyát, amaz összefont karral ült. Komor arckifejezése elárulta, hogy el van készülve a legrosszabbra.

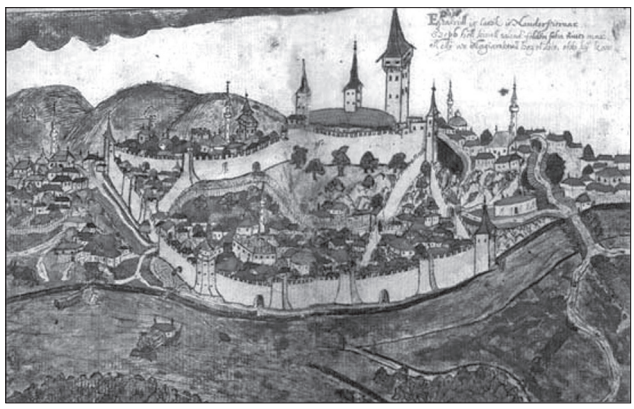

„Tégy velem, amit csak akarsz – kiáltotta –, hatalmadban vagyok, de vedd tudomásul, hogy nem leszek hűtlen a prófétához".
„Én pedig" – felelte a tiszt – „nem leszek hűtlen az én Uramhoz, aki azt parancsolta: *„Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket"*.
„Életed és szabadságod kezemben van, én pedig, mint Jézus Krisztus szolgája, visszaadom azokat neked".
A török úgy vélte, hogy azzal a feltétellel, ha keresztyénné lesz. „Krisztus szeretetet tanít – mondta az ifjú –, és aki igazán keresztyén, senkit sem kényszerít a maga vallására való áttérésre. Ahogy Krisztus adta nekünk az üdvösséget, úgy adom én most neked a szabadságot és az életet: INGYEN."
A török komolyan ránézett: „Igazán visszaadod a szabadságomat? Hát elfelejtetted a sok szenvedést, amit neked okoztam?"
„Nem felejtettem el. De Krisztus parancsa, hogy legyünk irgalmasak és bocsássunk meg. Tessék, indulj, szabad vagy".
„Késő!" – kiáltott a török – „Krisztus vallása az Isten vallása, és most már látom, hogy nincs még ilyen vallás, amely ennyire tudna szeretni és megbocsájtani. Csakhogy én megtorlást vártam, és hogy megszabaduljak a kínzástól, lassan de biztosan ható mérget vettem be. Nos, a hátra levő kis időt arra szentelem, hogy jobban megismerjem azt a vallást, amelynek hívei úgy cselekszenek, mint te, és úgy hordozzák a szenvedést, ahogyan te. Ez a vallás nyilván Istentől való".
Szomorúsággal vegyes örvendezéssel vitte át a keresztyén tiszt foglyát a saját lakosztályába, és annak hátra lévő idejében hirdette neki Krisztust. Ennek eredményét csak Isten tudja, de az egykorú krónikák feljegyzik, hogy a haldokló török megkeresztelkedett, vallást tett Krisztusról, akit egykor megvetett.

Közli A.J. Pollock,
Evangéliumi Kiadó

HÁZUNK TÁJÁRÓL

Vendégeink voltak

Carmen Schmidt, az ERF Medien munkatársa látogatta meg irodánkat, miközben férjével együtt Budapesten töltött néhány napot. Magával hozta az ERF ajándékát, egy digitális vevőkészüléket, mely lehetővé teszi, hogy a Budapest vételkörzetében már fogható digitális rádióadásokat nyomon követhessük. Több órán keresztül beszélgettünk a legújabb technikai eszközök felhasználási lehetőségeiről, hiszen testvérnőnk ilyen területen végez felelős szolgálatot a német evangéliumi rádiónál.

* * *

Váratlan vendégként érkezett hozzánk **Dr Arnoldas Matijosius**, aki a litván alkotmánybíróság jogi tanácsadója, a vilniuszi egyetem professzora és a litván evangéliumi rádió műsorvezetője. Örömmel tapasztaltuk, hogy a Budapestre vendégprofesszorként és egy jogi konferencia díszvendégeként érkező testvérünk mindenek felett fontosnak tartotta, hogy azokkal is találkozzon, akik hitben testvérei és hasonló misszióban fáradozva pedig munkatársai. Nagyon szép és tanulságos bizonyságtételével hamarosan műsorainkban is találkozhatnak.

Budapestiek figyelem!

Szeretnénk felhívni kedves olvasóink figyelmét, hogy a Budapest belvárosi kerületeiben illetve a magasabban fekvő részeken fogható a Kontakt rádió adása az FM 87,6-os hullámhosszon. A műsorok között hétfőtől péntekig 8 óra 15 perctől, szombaton és vasárnap 7 óra 15 perctől hallható a MERA műsora, de a hét során többször is találkozhatnak a MERA munkatársai által készített adásokkal.

Örömmel adunk hírt arról, hogy 2015. szeptember 14-én megszületett Mészáros Dávid, önkéntes munkatársunk, Mészáros István és Anita első gyermeke, akit már nagyon régen vártak. 3330 grammal és 49 cm-rel látta meg a napvilágot. Édesanyjával együtt egészségesek.

A képen az édesapa és fia láthatóak a születés után néhány perccel

MEDDIG ÉR A „RÖVIDHULLÁM"?

Sok és fontos háttérmunka jellemzi a MERA munkáját, amiről nem szoktunk túl sokat beszélni, de vannak esetek, amikor muszáj szót ejteni róla, mert imatámogatásra van szükségünk. Újra és újra kérdésessé válik egy-egy műsorunk helyzete. Ennek oka elsősorban az anyagi háttér hiánya szokott lenni. Isten iránti hálával mondhatjuk, hogy eddig még mindig kirendeltetett a megfelelő összeg a szükséges időben. Azonban jelenleg egy olyan változást él át a rádiózás világa, ami ezen messze túlmutat. Az internet világának rohamos bővülése, az új technikai eszközök és lehetőségek megjelenése, s egyidőben ezzel az a szabály, hogy az analóg rádiózásról minden európai országban át kell állni a digitális rádiózásra rendkívül kérdésessé teszi, hogy meddig lehet fenntartani még pl. a rövidhullámú műsorainkat.

Sokan úgy gondolják, hogy ma már nincs is erre szükség. Ám akik ezt hangoztatják a legtöbbször nem is sejtik, hogy Erdélyben, Szlovákiában, Kárpátalján és a Délvidéken, de Kelet-Magyarországon is milyen sokan keresik és hallgatják ezeket a műsorokat. Ha a rövidhullám eltűnne, a jelenlegi hallgatóságunk töredékéhez tudnánk csak eljuttatni a műsorokat.

Szeptember elején hosszú és nagyon intenzív tárgyalásokon vettünk részt a TWR Európa képviselőivel, melyen igen részletesen tárgyaltunk a felmerülő szükségekről és lehetőségekről. A szűkös anyagi keretek ellenére a MERA évenként kb. két és fél millió forintot áldoz saját rövidhullámú műsorai sugárzásának támogatására, s igen valószínű, hogy a jövőben ezt még tovább kell növelnünk. A több mint 4 órás tárgyalás végén, melyen a MERA-t a kuratóriumunk alelnöke és ügyvezető igazgatója képviselte, abban állapodtunk meg, hogy 2016 március végéig változatlanul lehetőségünk marad a rövidhullámú műsorok sugárzására. Természetesen ehhez hozzá kell tennünk az ige szerint „Ha az Úr akarja és élünk." Természetesen keressük megoldásokat! Két FM adóval már szorosan együttműködünk – Kontakt rádió és Szentendrei rádió – és reménységünk szerint a jövőben bővül a műsorainkat átvevő állomások köre. Azt is örömmel tapasztaljuk, hogy egyre többen találják meg a lehetőséget adásaink hallgatására okostelefonjaik segítségével is. Köszönjük mindazoknak, akik imádságaikkal és adományaikkal is támogatják szolgálatunkat, segítve ezzel az evangélium üzenetének továbbadását!

Köszönjük mindazoknak, akik a 2014-es adóbevallásnál a MERA számára ajánlották fel adójuk egy százalékát. A napokban átutalták a számlánkra a felajánlott összeget, amely 235.637 forint volt. A felajánlott összeget az Antenna újság kiadásaira fordítjuk. Köszönjük!

ÚJ PÁLYÁZAT

Akár hiszi, akár nem a kedves Olvasó, ez a mondat nem a múlt évezredből maradt fenn. Bár sokan azt hiszik, hogy gyermekeinknek, unokáinknak már semmi más nem hoz egy kis kikapcsolódást, csak a képernyőn villogó digitális világ, ám számos tapasztalat bizonyítja, az igaz történeteket – különösen, ha apa, anya, nagyapa, nagymama gyermekkorába, ifjúkorába repítenek vissza – ma is szájtátva hallgatja a gyermek. És nem csak a gyermek.

Hányszor tapasztaljuk, hogy miközben kezünk jár, mert éppen valamiben nagyon buzgólkodunk, a körülöttünk levő ifjabb generáció lelkesen figyel a „mesére", a történetre, amely fellebbenti a fátylat a múlt egy-egy részletéről. Közben a munka halad – még ha egy kicsit lassabban is talán – és nem utolsó sorban épül a szívek között a híd, recsegve omlik generációk között a válaszfal, és a tanulságok észrevétlenül belopóznak az agy legeldugottabb hátsó zugaiba is.

„Anya, mesélj igaz történetet!" – ez a kérés nálunk is sokszor felhangzott. S lehetett beszélni megtörtént esetek egész garmadáról, de nem csak a családi hangzó krónika egy-egy lapja elevenedett meg, hanem a Biblia nagyjainak élete is így lett ismertté gyermekeink előtt. Élmények – élményszerűen. Tapasztalatok – újra átélve. Súlyos, nehéz leckék – tanulságokká szelídülve. Ezt jelenti az „igaz mese" azoknak, akik hallgatják. S a „mesélés" nem csak az édesanyák, nagymamák előjoga. Annyira nem, hogy Mózes által Isten azt parancsolta népe családfőinek: *„Beszéld majd el a fiaidnak és unokáidnak, amit Egyiptommal cselekedtem, és jeleimet is, amelyekkel sújtottam őket. Tudjátok meg ebből, hogy én vagyok az Úr!" (2. Mózes 10,2)*

A történelem legnagyobb tanítója gyakran használta eszköznek – mégpedig nem gyermekhallgatóság előtt – az elbeszélés egyik csodálatos formáját a példázatot. Szinte látom magam előtt, ahogy ezernyi hallgatója megfeszülve hallgat, miközben ő belekezd: *„Egy embernek volt két fia. A fiatalabbik azt mondta az ő apjának: Apám, add ki a vagyonból a rám eső részt..."*

A múlt tanulságainak ébrentartása, az élettapasztalatok átadása tehát nem a történelem óra feladata. Következő pályázatunk kiírásakor keressük azokat, akik vállalják, hogy egy-egy igaz történetet készek „elmesélni", elbeszélni, amolyan újabbkori példázat jelleggel, hadd értse a következő, vagy a jelenvaló generáció, hogyan is cselekszik Isten mai emberei, mai gyermekei életében. Természetesen továbbra is fontosnak tartjuk, hogy ezek a történetek lelki igazságokat, a hívőélet szempontjából fontos tanulságokat világítsanak meg.

A pályázat mottója:

Mesélj „igaz mesét"!.

Beküldési határidő: **2016 január 20.**

A legjobb pályaműveket jutalmazzuk.

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY ADÁSAI

	Rövidhullám **41m 7215kHz** **10:30 – 11:00**	**Középhullám** 215 m 1395 kHz 20:25 – 21:00	
V	Léleképítő	Ifjúsági műsor (Hetes kód)	
H	Szavak szárnyán	A Biblia üzenete	Hallgatói levelek Áhitat
K	Növekedjetek az ismeretben!	A Biblia üzenete	Hallgatói levelek Áhitat
SZE	Őszintén szólva	A Biblia üzenete	Hallgatói levelek Áhitat
CS	Kincseink	A Biblia üzenete	Hallgatói levelek Áhitat
P	Nehéz esetek a Bibliában / Cigányműsor Lelkiposta	A Biblia üzenete	Hallgatói levelek Áhitat
SZO	Gyermekműsor Nőktől nőknek	Lelkiposta	Levelek, történetek, interjúk, igetanulmány

Minden műsorunk meghallgatható honlapunkon, a **www.mera.hu** címen. A frekvenciák/hullámhosszak esetleges változását időben közölni fogjuk. A műsorváltozás jogát fenntartjuk!

antenna

Kiadja a Magyar Evangéliumi Rádió Alapítvány
Szerkeszti:
Kulcsár Tibor
Kulcsár Anikó
Zika Klára
Szabó-Molnár Tünde

A rádióadásokat és lapunkat önkéntes adományokból tartjuk fenn. Az Antenna újságot, mint a MERA hivatalos értesítőjét mindenkinek díjmentesen megküldjük, aki azt kéri, vagy akinek a címét megküldik.

Postacímünk:
H-1428 BUDAPEST, Pf.: 4
Tel./üzenetrögzítő: (1) 327-0440
WEB címünk: www.mera.hu
e-mail: radio@mera.hu
Pénzadományok az alábbi csekkszámlára küldhetők:
OTP Bp. II. 11702036-20573096
Swift code: OTPVHUHB
Adószámunk: 18007411-1-42

Készült: Kreatív Fókusz Kft.
Felelős vezető: Sztasák Árpád

A KENDERMAGOS KAKAS

Amikor visszajöttünk Szlovéniából, apa egy tanyát bérelt, ahol vállalkozásának egy részét anya tudta csinálni. Igen szép hely volt. Nagy erdőktől körülvett legelők, ahol a tehenek élvezték a magas füvet, a disznók pedig az erdőben a makkot. Itt sok magyar család is megtelepedett, mert amennyi erdőt kiírtottak, annyi földet kaphattak. Így igen szép gazdaságok alakultak. Apa a városban vállalt munkát, és csak hétvégén jött haza. Ekkor viszont mama ment be a városba, bevásárolni. Apa ilyenkor fát vágott, és egyéb tennivalót végzett, amit csak ő tehetett meg. Vasárnap a faluba mentünk, gyülekezetbe.

Egy ilyen szombaton történt, hogy én kijöttem a szobából, ahol aludtam, és leültem a küszöbre. Már kilenc hónapos koromban jártam. Bátyám bejött, ő is csak két éves volt, és kalácsot adott a kezembe. Míg eszegettem, oda jött a nagy kendermagos kakas, és csípni akart a kalácsból, de én hamar a hátam mögé dugtam, a kakas meg, más nem lévén, erős csőrével a bal szemembe csapott. Kibuggyant a vér, és végig folyt az arcomon. Bátyám rohant apához, hogy jöjjön, mert Esztinek folyik a vére! Apa elkapta a kakast, a kezében levő baltával a farönkön leütötte a kakas fejét, és a folyóba hajította. Teljes hosszában a földre esett, és úgy kiáltott Istenhez. Bekötötte a szememet, és vártuk a mamát.

Mikor megjött, azonnal a kórházba vittek. (Ezt persze mind csak elbeszélésből tudom.) A kórházban megoperáltak, s így egy zsugorodott szemem maradt. Anyámnak azt mondták, hogy egyik szememre sem látok. Dagadtak és gyulladásosak voltak a szemeim. Mama a saját felelősségére kihozott, lévén patikus lánya, s maga kezelt. A bal szemem ugyan vak maradt, de meggyógyult. Gyerekkoromban sokáig nem voltam tudatában, hogy csak egy szemmel látok. Nem is tudom, hogy lehet két szemel látni. Mama sokat búsult emiatt. Külön szigorral nevelt, nehogy emiatt „elrosszuljak”. Én meg boldog leányka voltam. Szerettem énekelni. Apa sokszor magához vont, velem énekelt, és azt mondogatta, hogy a mennyben mindnyájan épek leszünk.

Így éltem, növekedtem. Már tizenkét éves koromban játszottam harmóniumon. Némely éneket már kísérni is tudtam a gyülekezetben. Ez nekem nagy öröm volt, mert nem tudtam felfogni, honnan tudtam meg, hogy melyik hangjegy hol van a hangszeren. Sokszor mondták, hogy ki kell vetetni a zsugorodott szememet, de apa azt mondta, hogy ha a bal szemem nem is lát, segíti a látó szememet. Így van ez még ma is.

Elvégeztem a zeneiskolát, és azonnal dolgozni kellett. Csak később adódott lehetőség, hogy a zeneakadémia két évét is elvégezzem. Sokat voltam emberek előtt, énekkar előtt és az Úr mindig „befedett.” Időnként kontrollra mentem a szemészhez. Egyszer egy idős doktornő szinte leszidott, hogy mért nem vetettem ki a rossz szemem, mert fel fog robbanni. Mondtam, hogy nem ezért jöttem, hanem mert hallottam a szaruhártya átültetésről. Azt mondta, hogy keresztbe van vágva a szemhártyám és nem lehet, de ekkorra megenyhülve hozzátette, hogy lehet esztétikai protézist csináltatnom. Így kaptam 42 éves koromban esztétikai protézist, mely szépen fedi beteg szememet és még mozog is vele.

Többször mondtam Istennek, hogy nem lehetne valamit csinálni? És Isten a maga idejében adott egy szép megoldást. Megtérésemkor is úgy éreztem, hogy az Úr tudja, miért „jelölt” így meg. Tapasztaltam, és ma is tudom, hogy az Úr minden útja szeretet. Én nem tudom miért, de az Úr tudja, és ez nekem elég. Sőt, külön öröm van a szívemben azért, mert most is, 78 éves koromban is jól látok, és tudok szolgálni is. Hála az Úr végtelen szeretetéért!

N. Eszter

MERA
Hungary
Pf.: 4. 1428

Díj hitelezve – Taxe percue
Budapest 8.
1428